

ตำนานพราหมณ์เมืองนครศรีธรรมราช

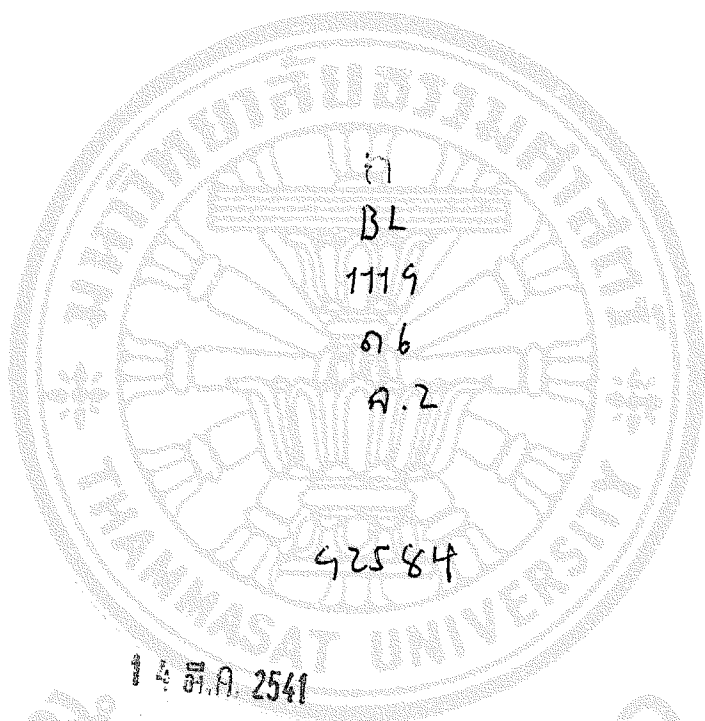
พิมพ์ในงานพระราชทานเพลิงศพ

อำมาตย์เอก พระยาวิชิตราชประดิษฐ์ (สินธุ์ เทพหัสดิน ณ อยุธยา)

ต ข ว, ต ข, ต ม, ร จ พ,

เมื่อมะเมีย พ.ศ. ๒๔๗๓

โรงพิมพ์โสภณพิพรรฒธนากร

สำนักหอสมุด

คำนำ

เรื่องพงศาวดารพราหมณ์เมืองนครศรีธรรมราชนี้ข้าพเจ้าได้มาจาก
เมืองนครศรีธรรมราชนานแล้ว ตั้งใจจะตรวจทำคำอธิบายหมายเหตุ
ก่อน แล้วจึงจะพิมพ์ แต่ติดกิจการต่าง ๆ ต้องทิ้งไว้ร้างมาจนบัดนี้
เมื่อนายสุฤติ เทพหัสดิน ณ อยุธยา ผู้เป็นบุตร มาขอหนังสือซึ่งจะพิมพ์
แจกในงานศพ อำมาตย์เอก พระยารัษฎานุประดิษฐ์ (สินธุ์ เทพหัสดิน
ณ อยุธยา) ผู้ว่าราชการจังหวัดนครศรีธรรมราช ซึ่งเคยเป็นผู้ ได้ช่วย
ราชบัณฑิตยสถานตรวจรักษาโบราณวัตถุสถานมานานมาก ข้าพเจ้าเห็นว่า ควร
จะหาหนังสือซึ่งเกี่ยวข้องกับเมืองนครศรีธรรมราช ให้คนพบหนังสือ
เรื่องนี้ จึงได้ให้พิมพ์สำหรับแจกในงานพระราชทานเพลิงศพพระยารัษฎา
नुประดิษฐ์ (สินธุ์ เทพหัสดิน ณ อยุธยา) เสียก่อน ส่วนการ
ตรวจทำอธิบายหมายเหตุนั้น ไว้หาโอกาสทำต่อไป และคิดเห็นว่า
การที่พิมพ์ครั้งนี้จะมีประโยชน์ทำให้ผู้อื่นที่เอาใจใส่ในโบราณคดี เมื่อ
ได้หนังสือฉบับที่พิมพ์ไป จะได้ช่วยตรวจให้เป็นหลายแรงด้วยกัน หวัง
ใจว่าถ้าท่านผู้ใดอ่านตรวจเห็นควรจะทำอธิบายหมายเหตุอย่างไรจะบอกมา
ให้ทราบที่ราชบัณฑิตยสถาน

อนึ่งในการพิมพ์หนังสือเรื่องนี้ เจ้าพระยาธรรมศักดิ์มนตรี ได้
เรียบเรียงประวัติของผู้มีพระคุณมาให้พิมพ์ไว้เป็นที่ระลึกด้วย เจ้าพระยา
ธรรมศักดิ์ฯ เป็นกรรมการราชบัณฑิตยสถานผู้หนึ่ง และเป็นน้องของผู้

มรณะ ย่อมทราบประวัติดี ประพฤติดีไม่มีเหตุที่ควรจะแก้ไขอันใด
จึงได้ให้พิมพ์ไว้ต่อกำนัน

ราชบัณฑิตยสถานขออนุโมทนาในกุศลบุญราศีทักษิณานุประทานซึ่งเจ้า
ภาพงานศพพระยารัษฎานุประดิษฐ์ ได้บำเพ็ญเป็นการกตัญญูต่อบุคคล
แห่งกุศลจริงดำริ่จิตบากสุขแก่ผู้มรณะสมควรแก่คติอุปัฏฐาก เทอญ.

อุภัยพงษ์พร

นายกราชบัณฑิตยสถาน

วันที่ ๘ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๗๓

สำนักหอสมุด

อำมาตย์เอก พระยารัษฎานุประดิษฐ์ (สินธุ์ เทพหัสดิน ณ อยุธยา)
เกิดวันที่ ๑๕ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๑๘
ถึงแก่กรรมวันที่ ๒๕ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๗๒

ประวัติ

พระยารัษฎานุประดิษฐ์ (สินธุ์ เทพหัสดิน ณ อยุธยา) เป็นชาวพระนครมีกำเนิดในสกุลขุนนางเก่า ได้รับการศึกษาในกรุงเทพฯ ในด้านนักที่ชั้นข้อที่สูงสุดในสมัยนั้น คือโรงเรียนพระตำหนักสวนกุหลาบ ได้สอบไล่ได้จบวิชาของโรงเรียน คือประโยค ๒ แต่ยังคงเรียนภาษาอังกฤษบ้างอีกเล็กน้อยเพียงสอบได้ชั้น ๑ แล้วก็ถูกรัสแห่งราชการในสมัยนั้นชักโยงไปเข้าเป็นเสมียนตุนักเรียนทั้งหลายเป็นอันมาก แต่เมื่อถึงเวลาที่ราชการต้องการส่งออกไปทำงานหัวเมือง แทนที่พระยารัษฎา ๑ จะติดต่อเหมือนข้าราชการหนุ่ม ๆ โดยมากในสมัยนั้น พระยารัษฎา ๑ กลับขาดไปรับตำแหน่งในหัวเมืองด้วยความเต็มใจ และเป็นชาตาของพระยารัษฎา ๑ ที่ได้เป็นข้าราชการหัวเมืองจริงคนหนึ่ง เพราะได้อยู่ในตำแหน่งต่าง ๆ ส่วนในหัวเมืองตั้งแต่หนุ่มจนแก่ จนทราบเท่าขั้นชีพในตำแหน่งผู้ว่าราชการจังหวัดนครศรีธรรมราช

พระยารัษฎานุประดิษฐ์เป็น “นักเลง” โดยกำเนิด คำนักเลงในที่นี้หมายความว่าความตามที่จะรู้จะเข้าใจว่า ความมีใจเป็นนักเลงอย่างนักกีฬา นิสัยใจคอ, กิริยาอาการ, ท่าทางท่วงที ของพระยารัษฎา ๑ สมนักเลงพร้อมตั้งแต่เด็ก ๆ มา ใครเล่นอะไร น้อยอย่างก็พระยารัษฎา ๑ จะไม่เล่นด้วย ได้เคยเล่นว่าโตกว่าตัวเขาชนะเขาเอง การปั่นหลังคาถนนมาแต่เล็ก ๆ เพราะเล่นว่าว การเก็บดวงตราไปรษณีย์ ๑ เล่นยิงปลา กัด, ปลาเข็ม, ปลาเงินปลาทอง, เตะตะกร้อ, ตีกระบี่, กระบอง, เทง

(๒)

บิตเตียด เหล่าคนเคยเล่นมาทุกอย่าง การดนตรีพระยารัษฎาฯ ก็เคยคิด
จะเซได้เก่งพอใช้ เมื่อหนุ่มคนองโตเป็นนักเลงสู้หญิงกับเขาหน่อย เมื่อ
เป็นผู้ใหญ่บริบูรณ์ด้วยสติสัมปชัญญะแล้วจนทราบวายเป็นได้เป็นนักเลง
อารามิกอย่างน่านับถือ

พระยารัษฎาฯ มีความเลื่อมใสในพระศาสนาเพียงไร พึงเห็นได้
จากการที่ให้การศรัทธาที่บ้านทุกวัน ไปฟังเทศน์ทุกวันพระและชอบ
ชักชวนเพื่อนข้าราชการให้ไปฟังด้วย วันไหนไปไม่ได้ก็ให้จัดดอกไม้รูป
เทียนตั้งไปบูชาพระ การสวดมนต์ไหว้พระในหอพระที่บ้านพระยารัษฎาฯ
ปฏิบัติเป็นอาจินทุกเช้าค่ำ ประกอบด้วยกรณาสวด, รักเด็ก, และ
ส่งสารผู้ตกยาก นักโทษผู้พ้นจากราชทัณฑ์ในเรือนจำแล้ว มักมาหา
พระยารัษฎาฯ ที่จวน พระยารัษฎาฯ ก็ให้โอวาทในทางธรรม ผู้พ้น
โทษคนใดไม่มีเสื้อผ้าและเงินค่าเดินทางกลับบ้านพระยารัษฎาฯ ก็แจกให้
ความมีใจกว้างขวางและความอารีอารอบของพระยารัษฎาฯ มีพยานอีก
อย่างหนึ่ง คือเมื่อเข้ามาเยี่ยมบ้านในกรุงเทพฯ ราวไรเป็นต้องหาโอกาส
พบปะผู้คุ้นเคย ตั้งแต่ญาติตลอดจนมิตร และเป็นต้องมีของอะไรคิดมา
ฝากแทบทุกครั้ง ญาติชั้นเล็ก ๆ ที่จะไม่รู้จักพระยารัษฎาฯ น้อยนัก เพราะ
ได้รับของแจกแทบทุกครั้งที่เขากรุงเทพฯ และเป็นผู้ทมิฬหน้าแบกบาน
เล่มขทำให้ได้รักและสนิทพ่าย

พระยารัษฎาฯ เห็นว่าวัดพระบรมธาตุแห่งจังหวัดนครศรีธรรมราช
เป็นเจดีย์สถานสำคัญที่สุดแห่งหนึ่งของประเทศสยาม ได้เคยมีผู้คิดจะ
ทำซ่อมบำรุงแต่ไม่สำเร็จ ภายหลังด้วยพระอุปการแห่งสมเด็จพระเจ้า

(๓)

พี่ยาเธอ เจ้าฟ้ากรมหลวงดลบุรีวราเมศวร์ เมื่อยังทรงดำรงตำแหน่ง
อุปราชมณฑลพิษณุโลก พระยารัษฎาฯ ได้จัดการสถาปนาและยกชื่อฟ้า
ไประกาขึ้นจนเป็นผลสำเร็จ ศรัทธาของพระยารัษฎาฯ แก่กล้าจนถึงได้
เปล่งวาจาว่า “คราวนี้คงจะตายก็ไม่ว่า การปฏิสังขรณ์พระบรมธาตุ
สำคัญได้สำเร็จลุล่วงสมปรารถนาแล้ว” โดยที่พระยารัษฎาฯ ไปที่ไหน
ก็สั่งสอนธรรมให้ราษฎรที่นั่น และมีการทำบุญฟั่งเทศน์เป็นอาเจิน จึง
ได้ฉายาจากเพื่อนข้าราชการด้วยกันว่า “ดมการ” และจากราษฎรหมู่มา
ว่า “เจ้าเมืองใจบุญ”

มีแปลกอย่างหนึ่งซึ่งจะพึงตกหล่นเสียไม่ได้ ในประวัติของพระยา
รัษฎาฯ คือท่านผู้นี้ได้เขียนจดหมายเหตุนายวันอ่อนตัวด้วยลายมือตนเอง
เริ่มตั้งแต่วันที่ ๑ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๔๕๑ ถึงวันที่ ๓๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๗๒
ครั้นป่วยหนักไม่อาจารจดเองได้ ยังได้บอกปากเปล่าให้บุตรจดด้วยมา
จนถึงวันที่ ๒๓ ธันวาคมเป็นที่สุด ตอนนั้นกับบอกไม่ได้อีก แล้วยก ๔
วัน คือวันที่ ๒๕ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๗๒ ก็ถึงอนิจจากรรม รวมเวลาที่ได
จดหมายเหตุนายวันอ่อนมีคำสำหรับเป็นมฤตยูกัณฑ์แก่บุตรธิดาต่อไปเกือบ
๒๑ ปีเต็มติดต่อกัน ชาติเพียงเดือนหนึ่งกับ ๑๐ วันเท่านั้น พระยารัษฎาฯ
ประกอบด้วยจริยภาพ และเป็นสุตาอะไรทำจริงเห็นปานฉะนี้

คุณธรรมสำคัญทั้งนี้ยังอำนวยผลให้พระยารัษฎาฯ เป็นเจ้าระเบียบ
และตรงต่อเวลาอย่างน่าชม เป็นที่ทราบกันดีในหมู่ผู้ใกล้ชิดว่า บ้าน
เรือนต้องเรียบร้อย ของทุกอย่างให้อยู่ประจำที่ อะไรยกทำเวลาไหน
ต้องทำเวลานั้น จดหมายนี้क्रमมาถึงไม่ว่าจากที่ส่งหรือที่ค่าต้องรับตอบ

(๔)

การตรงต่อเวลา ตรงต่องานการก็ยังไม่สำคัญเท่าความเที่ยงตรงและ
ความซื่อตรงแห่งนิสัยใจคอ ซึ่งไม่มีอะไรเป็นพยานดีไปกว่าข้อความ
ในลายพระหัตถ์สมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอ กรมพระยาดำรงราชานุภาพ
ที่ได้มีไปประทานพรแก่พระยารัษฎาฯ เมื่อครั้งได้เลื่อนบรรดาศักดิ์เป็นพระยา
ลงวันที่ ๒๔ กันยายน พ.ศ. ๒๔๕๗ มีคอนหนึ่งว่า “พระยารัษฎาฯ ได้รับ
ราชการกรากกรำมามาก ได้เลื่อนยศบรรดาศักดิ์ขึ้นโดยลำดับ ถ้าคิด
ถอยหลังดูว่าความประพฤติอย่างไรเป็นเหตุให้ได้รับความมาจนบัดนี้ ก็จะ
เห็นได้ว่า เพราะความซื่อตรงนั่นเอง” ดังนี้

พระยารัษฎาฯ มีนิสัยดีถ้วนมาก ดำริรับการใช้ภายในบ้านก็ทำ
บัญชีรับจ่ายเงิน, บัญชีทำบุญ, บัญชีรับจ่ายของ ๆ ลูก ๆ เมื่อได้รับ
ไปรษณียบัตรที่ พระยารัษฎาฯ ขอใช้เวลาวางนั้นแะครั้งตนไปนั้นเป็น
แห่งไว้ เชือกที่ผูกมัดก็เพียรแก้แะผูกเข้ากลุ่มเรียบร้อย กระดาษห่อก็
พับเก็บไว้เป็นทึ ของเหล่านี้อะไว้ ใช้เมื่อจะห่อของส่งทางไปรษณีย์ไป
ให้ใคร ๆ อีกเป็นอันทึนได้หุ่ยไม่ต้องซื้อเชือกมัด, กระดาษห่อ, แะครั้ง
ดำริรับอาบประจำตรา นอกจากนั้นพระยารัษฎาฯ ยังสนุกในการเก็บดวงตรา
ไปรษณีย์ที่ใส่แะไว้แะแะแะ ออกด้าหนึ่งหยอดหน้าแะแะแะแะ คัดเข้า
ไว้เป็นพวก ๆ เครื่องสนุกเพติดเพติดเหล่านี้อะเป็นเพียงการเล่นก็จริง แะ
ยอมเป็นพยานสำคัญแห่งความมัธยัสถ์ถ้วนของพระยารัษฎาฯ ซึ่งจำจะ
ต้องให้ผิดตลอดไปถึงการจริงในหน้าที่ราชการด้วยเป็นธรรมดาไม่ใช่หรือ ๔

พระยารัษฎาฯ ได้ว่าราชการจังหวัดถึง ๔ จังหวัด แะไม่ว่าไปอยู่
จังหวัดไหน ย่อมคงคัวเป็นสมภารทึนแะมอ อย่าว่าแต่ว่าราชการจะไม่

(๕)

ถดถอยกัน แม่ไต่ถามมีภริยาติดใจกันในหมู่ข้าราชการผู้ใหญ่ ก็ต้อง
รอนถึงเจ้าเมืองเขาไปเกลี้ยเกดให้คนดักได้ให้ตายราย พระยารัษฎา ๑ เป็น
นักเลงชนิดที่เอือกเข่น ไม่โกรธตอบผู้ถือโกรธ และอย่างไร ๆ ก็ไม่มี
พยานาถ การรับรองเขวของพระยารัษฎา ๑ ไม่มีชั้นและไม่จำกัดเวลา
ทำนองการตอบจดหมายที่ไม่ว่ามาจากใครชอบตอบเองโดยตรงเสมอในเมื่อ
มีเวลาพอจะทำได้ วัตรปฏิบัติอันเสมอกับด้วยสมการเช่นนี้ ไม่น่าสงสัยว่าทำไม
ไปอยู่ที่ไหนคนจึงจะไม่พากันรักใคร่นับถือกัน และเมื่อประกอบบริวิธภาพ
กับการเขาจริงเข้าด้วยกันแล้ว ก็ควรเป็นที่พอใจของญาติมิตรทั่วไปว่า
ชีวิตของพระยารัษฎา ๑ แม่ ไม่น่ายากแท้ ก็เป็นชีวิตที่ได้เป็นประโยชน์
แก่ชาติภูมิพอควรแก่ศัตภาพได้มากอยู่

จะว่าพระยารัษฎา ๑ ขาดความรู้ทางภาษาต่างประเทศเสียทีเดียว
ก็ได้ เพราะระหว่างที่รับราชการอยู่จังหวัดสตูล ได้พยายามเรียนภาษา
มลายูจนมีความรู้ ได้ใช้ประโยชน์ในราชการต่อมาเป็นอันมาก ภาษา
อังกฤษที่ได้เรียนจนพออ่านเขียนได้ในโรงเรียนพระตำหนักสวนกุหลาบนั้น ไม่
ต้องกล่าวถึง

พระยารัษฎา ๑ มีบุตรธิดา นับแต่ที่ยังมีชีวิตอยู่รวม ๕ คนคือ :-
นายสฤชดี เทพหัสดิน ณ อยุธยา ในโปรงมารดา รับราชการอยู่
ในกรมรักษาที่หลวงแตกัดปนา

นางสาวสฤชดี เทพหัสดิน ณ อยุธยา ในเพียนมารดา

(๖)

นายสพรั่ง เทพหัสดิน ณ อยุธยา ในเพี้ยนมารดา รับราชการอยู่ใน
กรมรถไฟหลวง

นายสถวย เทพหัสดิน ณ อยุธยา ในโปรงมารดา รับราชการอยู่ใน
กรมรถไฟหลวง

นางดมาน เทพหัสดิน ณ อยุธยา ในวอนมารดา
ต่อไปนี้เป็นประวัติย่อที่คัดจากราชกิจจานุเบกษา พ.ศ. ๒๔๗๒ หน้า
๓๖๐๙—๓๖๑๐

อำมาตย์เอก พระยารัษฎานุประดิษฐ์ (สินธุ์ เทพหัสดิน ณ อยุธยา)
ต.จ.ว.ต.ช., ต.ม., ร.จ.พ. บุตรพระยาไชยสุรินทร (เจียม เทพหัสดิน
ณ อยุธยา) เกิดวันที่ ๑๙ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๑๘ เข้ารับราชการเป็น
เสมียนในกรมบัญชีการ กระทรวงพระคลังมหาสมบัติ เมื่อ พ.ศ. ๒๔๓๓
พ.ศ. ๒๔๓๔ ไปเป็นเสมียนในกรมกองตระเวน พ.ศ. ๒๔๔๐ เป็นนายเวร
แล้วกลับไปเป็นสารวัตรตรวจในกระทรวงพระคลังมหาสมบัติ พ.ศ. ๒๔๔๒
รับพระราชทานสัญญาบัตรบรรดาศักดิ์เป็นขุนศุภนถวิลภักดี ผู้ช่วยคลัง
จังหวัดตรัง พ.ศ. ๒๔๔๗ เป็นปลัดจังหวัดระนอง กระทรวงมหาดไทย
พ.ศ. ๒๔๔๘ เดือนบรรดาศักดิ์เป็นหลวงโยธีพิทักษ์ พ.ศ. ๒๔๕๑ เป็นปลัด
จังหวัดสตูล พ.ศ. ๒๔๕๔ รับพระราชทานยศเป็นรองอำมาตย์เอก เดือน
บรรดาศักดิ์เป็นพระในนามเดิม พ.ศ. ๒๔๕๕ รับตำแหน่งมหาดไทยมณฑล
ภูเก็ต แล้วรับตำแหน่งผู้ว่าราชการจังหวัดตะกั่วป่าและพ.ศ. ๒๔๕๖ เป็นผู้ว่า
ราชการจังหวัดนั้น พ.ศ. ๒๔๕๗ เป็นอำมาตย์ตรี เบ็ดเตล็ดนามบรรดาศักดิ์
เป็นพระตรีคบุรีศรีวิเศษไชยโย ผู้ว่าราชการจังหวัดตรัง พ.ศ. ๒๔๕๘ เดือนยศ

(๗)

บรรดาศักดิ์เป็นอำมาตย์โท พระยารัษฎานุประดิษฐ์ พ.ศ. ๒๔๖๐ เป็นผู้ว่า
ราชการจังหวัดสมุทรสงคราม พ.ศ. ๒๔๖๒ เป็นผู้ว่าราชการจังหวัดนคร
ศรีธรรมราช พ.ศ. ๒๔๖๖ เป็นอำมาตย์เอก

พระยารัษฎานุประดิษฐ์บวชเป็นโรคมะเร็งในกระเพาะอาหาร ถึง
แก่กรรมวันที่ ๒๕ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๗๒ คำนวณอายุได้ ๕๕ ปี

สำนักหอสมุด

ตำนานพราหมณ์เมืองนครศรีธรรมราช (พิมพ์ตามฉบับ)

ศรีศุภมัตติคุติเวก ๑๒๕๓ คกข ^๔(๓) ประถมญาณ จักรกัมมบรรพ
การกัมตำนานนคราวยฝ่ายบิณฑิตา ชกกรฐราชมหานครวรวงษา
สมเด็จพระเมณฑรสุริยชัยคี สยมภูวนารณคินทร ไทวโลกโลกาภิไศยพศวิ
พรมเลงโสฬศ ปรากฏสดทนาย ว่าได้เสวยราชสมบัติเป็นเจ้าเมือง
รามราชมหานครอันมีมา ^(๒) อยู่จำเนียรกาลถึงนานจึงถึงแก่ชนโสฬศ
ณวัน ๓๕ คำ มเสงนักษัตร แลเวลาใกล้รุ่งแตกแสงทอง สุริยส่อง
ทั่วโลก เสกจีลาล่องพันไปขึ้นคาลาศ เทวศักราชได้ ๖๘๑ เป็น
ประถมอาศ จึงสมเด็จเจ้าเป็นเจ้ารามราช เสวยราชสมบัติแทนอยู่
จำเนียรกาลโดยวาระชาติได้ ๒๓ ปี ประกอบด้วยฤทธิเดชเมธิมา เอกพล
โยธา จิตทหารสามารถ เมื่อถึงในศักราช ๗๓๒ ปีชาลนักษัตร ^(๓)
สมเด็จพระคินารายณ์เป็นเจ้า รามาชัยยิกศรีเอกาธิราช ประคิษฐานอยู่กรุง
พระมหานครศรีอยุธยา มหาภิลังภพพรตพระราชฐานบรมมัยสมบัติ
เสด็จอยู่เสวยราชสมบัติประกอบด้วยพลโยธาเป็นเอกราช มีฤทธิ

(๑) มหาศักราช ๑๒๕๑ ปีมเสงตรงกับจุลศักราช ๖๘๑ ครองพระร่วงสุโขทัย

(๒) พวกพราหมณ์เมืองนครศรีธรรมราชว่าต้นสกุลมาแต่เมืองรามนคร ที่เรียก
ว่า รามราชมหานครในนี้เป็นแต่ไฉน พวกพราหมณ์โหรดาจารย์เมืองพัทลุงว่าต้นสกุล
สืบมาแต่เมืองพาราณสี สอบได้ความว่าเป็นจังหวัดอันเดียวกันนั้นเอง วังอันเป็นที่
ประทับของเจ้าผู้ครองนครพาราณสี ยังเรียกว่ารามนครอยู่จนทุกวันนี้

(๓) ตรงปีสมเด็จพระรามาชัยยิกศรีเจ้าอุทองสร้างกรุงศรีอยุธยา

สามารถบรมสุขแก่วานิชทั้งหลายหม่นานาประเทศ เมื่อจะบังเกิดเหตุ
 มีนายสำเภาผู้หนึ่งเขาเอตราลำหนึ่งบรรทุกสิ่งของใช้ไปมาแต่เมืองรามราช
 มหานคร แลเอาสิ่งของมาจำหน่ายเมืองนครศรีอยุธยาเสร็จแล้ว
 แลนายสำเภาใช้ไปกลับคืนไปเมืองรามราชมหานคร แลนายสำเภา
 เอาของกำนันขนถวายเป็นของธิดี พระนารายณ์เป็นเจ้ารามาชิริราช มี
 พระราชโองการตรัสว่า ไปเถิงเมืองใดแล้วกลับคืนมา แลจึงนาย
 สำเภาธิปไตยราชโองการกราบทูลว่า ยังคมทูลว่า ข้าแต่พระกรุณา
 ไปเถิงเมืองศรีอยุธยาแล้วกลับคืนมา แลองค์นารายณ์รามาชิริราช
 ตรัสถามว่า พระยาเจ้าเมืองชอใด แลนายสำเภาธิปไตยราชโองการ
 กราบทูลว่า ทรงพระนามชื่อนารายณ์รามาชิริราช แลองค์นารายณ์รามาชิริราช
 มีพระราชโองการ ให้ ไหวพฤคचारยัคคตำราเทวาพระท่านายว่า
 จะเกิดนารายณ์เป็นเจ้าสองพระองค์ แลองค์นารายณ์รามาชิริราชทำพระ
 ไมตรี ตรัสใช้ทหารทั้งสี่คน เอาเครื่องบินจักรภณัท เขาไป
 ถวายแก่องค์นารายณ์รามาชิริราช แลจึงทหารทั้งสี่พระราชโองการ
 ถวายยังคมอำลามาคัวยฤทธาในทางอากาศ ก็เถิงเมืองนครศรีอยุธยา
 แลจึงทหารเข้าไปสู่พระราชมณเฑียร ขึ้นบนทักเห็นองค์นารายณ์รามาชิริราช
 ธิปไตยบรมหัตถ์อยู่ แลจึงเกิดอศักร้วยแก่ทหารนั้นให้ คินตาย
 มือตาย เปนไปเงื่องเงื่องอยู่แก่ทหารทั้งสี่เห็นเป็นสัพพะหัตถ์ ประทศ
 หนึ่งองค์พระนารายณ์รามาชิริราชซึ่งใช้มา แลสมเด็จพระนารายณ์รามาชิริราช
 ธิปไตยพระองค์ ทอดพระเนตรเลงแลเห็นทหารทั้งสี่ แลทรงพระ
 ราชโองการตรัสถามจักรทหารว่า มาแต่ถานที่ใด แลจึงทหารธิปไตย

ราชโองการกราบทูลว่า มาแต่เมืององค์นารายณ์รามาริราชใช้ให้เอา
เครื่อง บินจักรภณัท มาสู่โพธิสมภารเป็นพระไมตรี แลองค์นารายณ์
รามาริยัคี่ผู้มีโพธิสมภาร ทั้งพระฤไทยบินคี่ต่อค้วยพระนารายณ์รามาริ
ริราช แลทรงพระกรุณาตรัสแก่นายตำรวจให้หาเจ้าพญาโกษาชั้นบนที่
แลมอบจัดทหารทั้งสี่ไปรักษาไว้เท่ารุ่ง แลเจ้าพญาโกษา นำจัดทหาร
ชั้นดวายบังคม แลมีพระราชโองการตรัสว่าแก่ทหาร จะกลับคืนไป
เมื่อใด แลนายจัดทหารรับพระราชโองการกราบทูลว่า แล้วแต่จะทรง
พระกรุณา แลองค์นารายณ์รามาริยัคี่ มีพระราชโองการ ตรัสให้
นายพระคลัง เอาบินจักรภณัทสี่ให้จัดทหารเอากลับคืนไปเมืองรามราช
ตอบพระไมตรี แลนายจัดทหารทั้งสี่กลับคืนไป แลองค์นารายณ์
รามาริราชตรัสถามจัดทหารทั้งสี่ว่า คุณารายณ์เทวารุปสนขององค์นั้นยัง
ฤฯ แลจัดทหารรับพระราชโองการ กราบทูลว่ามีไ้รู้ แลองค์
พระนารายณ์รามาริราชทรงพระราชโองการ ตรัสให้ทหารกลับคืนไป
ทูลสนองเล่า แลทหารรับพระราชโองการกลับคืนมาสู่องค์นารายณ์รามาริ
ยัคี่แลจัดทหารดวายบังคม ก็กราบทูลว่า องค์นารายณ์เทวารุปสนของต่าง
องค์พระเป็นเจ้าขอหัวยังฤฯ แลองค์นารายณ์รามาริยัคี่ตรัสถามว่าแก่
จัดทหาร แลองค์นารายณ์เทวารุปสนของต่างพระองค์แห่งไหนหามิไ้
แลจัดทหารรับพระราชโองการอำลาคืนไปค้วยฤทธาในอากาศถึงเมือง
รามราช แลทหารกราบทูลแต่องค์นารายณ์รามาริราช ว่าองค์นารายณ์
เทวารุปสนของต่างองค์สำหรับโพธิสมภารนั้นก็หามิไ้ แล้วแต่จะแต่ง
ไปไว้สันของต่างองค์ แลองค์นารายณ์รามาริราช ตรัสให้นายตำรวจ

เบิกเขาขึ้นจัสสุวรรณส่งให้แก่นายวันการเอาไปหลอในเมืองวารวภิญนคร
เสร็จแล้ว แลนายวันการเอามาส่งให้นายคำรว ๆ กราบทูลแต่องค์
พระนารายณ์รามอิราษ มีพระราชโองการ ให้นายคำรวรับเอา
องค์พระนารายณ์เทวรูปพระศรีลักษมี พระมเหศวรียบรมหงษ์ ซึ่งชำ
ทองแดง เขาหลงบรรพเภทราแล้ว แลมีพระราชโองการ ให้จัดเอาชัฟ่อ
เป็นภาษา ๕ เหล่ามอบให้แก่แฉงธรรมนารายณ์เป็นนาย ให้คุมชัฟ่อ ๕
เหล่ารับเอานารายณ์เทวรูปเอาไป กรุงนครศรีอยุธยาไว้สำหรับพิธีสม
ภารสันของต่างองค์สมเด็จพระนารายณ์รามอิราษ

แลเรือซึ่งพยุชกเข้าปากน้ำตรัง แลกรมการบอกหนังสือส่งข่าว
มาแจ้งเมืองนคร จึงเจ้าพญานครคึกคักด้วยพระหลวงกรมการ สั่งให้
คำรวมหาดไทยให้ออกไปรับองค์พระนารายณ์เทวรูป พระศรีลักษมี
พระมเหศวรียบรมหงษ์ แลแฉงธรรมนารายณ์ชัฟ่อเบญจภาษานั้นเข้า
มาเมืองนคร ไว้ที่เขตลันทรันฝ่ายซ้ายริมเมือง แลเจ้าพญานคร
กรมการบอกหนังสือไปแจ้งเจ้าพญาโกษา เอากราบทูลของรู้
ว่าองค์พระนารายณ์เทวรูปซึ่งมีพระราชโองการตรัสไปแก่เจ้าคุณทหารนั้น
แลบัดนี้เข้ามาแจ้งนคร แลองค์นารายณ์รามอิราษ มีพระราชโองการ
ให้เจ้าพญาโกษา แต่งเรือใหญ่ลำหนึ่งเรือน้อย ๖ ลำเอาออกไปเมือง
นคร จอดไว้ท่าขลปากน้ำนครธา แลเจ้าพญาโกษา เจ้าพญานคร
พระหลวงกรมการ ไปรับองค์นารายณ์เทวรูปลงเรือเอาไปไว้สันของต่าง
พระโอรสพิธีสมภารเมืองศรีอยุธยา แลเกิดอศักรรภัยลมพายุพัดเป็น
หมอกเมฆมืด ๗ วัน ๗ คืน แลมาหาพระนารายณ์เทวรูปให้นิมนตร

แต่เจ้าพญาโกษา ว่าเราเสด็จอยู่เมืองนคร เหตุว่าหากแก้วมัสการ
 อิศราต้องเทวาท่านายจึงรู้ว่ามายา พระนารายณ์เทวารูปเสด็จอยู่เมือง
 นคร แลเจ้าพญาโกษาแต่งเครื่องพลีกรรมถวาย แต่องค์พระนารายณ์
 เทวารูป แลพหูซึ่งกลายเป็น แลเจ้าพญาโกษา เจ้าพญานคร พระ
 หลวงกรมการศึกพร้อมกันแต่งสถานทำหนักรับไว้ข้างน่านนครดา มอช
 ผแดงธรรมนารายณ์ยกมัยครมหาศไทยรักษา แลเจ้าพญาโกษา แบ่ง
 เอาทัพองหนึ่งลงเรือกลียคินเขาไปถวายยังคิมกราชทูลว่าข้าลของลัทธิ
 เอาองค์พระนารายณ์เทวารูป บรรจุมารเรือโดยฤกษ์เกิดหมอกเมฆอัน
 ทิการณพายุพัด แต่ให้นิณมิตรแก่ข้าทูลของลัทธิ ว่าเราจะอยู่เมือง
 นคร แลองค์นารายณ์รามายิภักดิ์ถวายพระศไทยแล้ว แลมีพระราช
 โองการ ตรัสสั่งแก่เจ้าพญาโกษาให้แต่งตราออกไปแก่เจ้าพญานคร
 แลกรมการ เห็นเท่าใดสมควรให้แต่งสถานรับไว้เป็นศักดิ์สีมาแก่แผ่น
 ดินเมืองนครเถิด แลเจ้าพญานคร พระหลวงกรมการศึกพร้อมกันแต่ง
 สถานเสร็จแล้ว พระนารายณ์เทวารูป พระศรีลักษมี พระมเหศวรย์
 บรมหงษ์ ซึ่งเข้าทองแดง เอาขึ้นไว้ท้ายเมืองค่ายลท่าม้า แลมอบให้ผแดง
 ธรรมนารายณ์รักษา แลเจ้าพญานคร พระหลวงกรมการคอยตราออก
 เข้าไปแจ้งเจ้าพญาโกษา ๆ เอาทูลของลัทธิพระบาทว่าซึ่งมีตราออกไป
 ให้พญานครแต่งสถานแล้ว รับเอาพระนารายณ์เทวารูปขึ้นไว้ท้ายเมือง
 ค่ายลท่าม้า มอบให้ผแดงธรรมนารายณ์รักษา

แลองค์นารายณ์รามายิภักดิ์ ตรัสว่าจารัตถกรรมนิยมพระนารายณ์
 เทวารูปทำเป็นประการใด แลเจ้าพญาโกษายิภักดิ์ตามซึ่งพ่อเบญญาภา

แล้วกราบทูลว่า เดือน ๑๒ แรมค่ำ ๑ ไค้ฤกษ์ กะตีกาโรหิณีฤกษ์
 พระอาทิตย์ส่งภรรยานัดถึงราชพิธีให้ตามตะเกียงลดไม้เทพทัน แล้วให้
 นับแต่แรม ๒ ค่ำไป ๒๙ วัน เป็นกรรติมาสาธยายไป ๒๙ วัน แล้วให้ขับ
 พราหมณ์ ๕ คน เร่งการพิธีเตรียมปลา (ครีมีพวยทรีปลาวย) ไว้ถวาย
 เข้าเฝ้าเข้าคอกแด่พระนารายณ์เทวารูป แลพราหมณ์ ๔ คน อ่าน
 หนังสืออวยไชยพรถวายพระราชกุศลตามสังกรานต์ พระอาทิตย์ไป
 ทุกวัน

แสดงคัมภีร์พระนารายณ์รามาธิคัมภีร์พระราชโองการตรัส ว่า
 ครั้นเดือนอ้ายแรมค่ำ ๑ ตกแก่พญาโกษา แลทรงกรุณาให้พญาโกษา
 ออกมาจัดการกรมการ แลหัวเมืองให้รับงานรายวันเป็นอันดีตามทรง
 พระกรุณา แรม ๒ ค่ำตกแก่พญานคร ขุนนาขุนคลังแต่งต่าง แรม ๓
 ค่ำ ขุนกรมลูกธำรง แรม ๔ ค่ำ พระศรีราชสงครามรามภักดีปลัด
 แต่งเอง แรม ๕ ค่ำตกหลวงเทพเสนาแต่ง แรม ๖ ค่ำตกขุนคลัง
 นอกแต่ง แรม ๗ ค่ำตกแก่รัตนบุรีโคตแต่ง แรม ๘ ค่ำไทยบุรีไชย
 มนตรีแต่ง แรม ๙ ค่ำขุนแก้วไกรภักดี ขุนไชยเสริฐแต่ง แรม ๑๐ ค่ำ
 ขุนแพ่งขุนศรีราชวังเมืองกรมเมืองแต่ง แรม ๑๑ ค่ำ พระราชมนุขมลูก
 สร้อยแต่ง แรม ๑๒ ค่ำ พริยคังพริยนนธแต่ง แรม ๑๓ ค่ำ ผแดงดี
 กาเกีย สเภาลัดจัน ผแดงคำพญาริษแต่ง แรม ๑๔ ค่ำ ท้าวมนิราช
 บุตรี นางเพชรราชย์แต่ง แลมีพระราชโองการทรงพระกรุณา ว่าครั้น
 เดือน ๑๒ แรมค่ำ ๑ วันตามสเกียงเป็นพนักงาน ขุนราชภักดีธรรมเช
 สอน (คเชศวร) แต่งเข้าเฝ้าเข้าคอกเกียบนหนึ่ง นำจันทาสองเต้าผ่าชาว

สองฝน เทียนประนม ๒๐๐ หนักเสมอดนแหลม +^๑ น้ำมัน ๒๐ แล่ง
 ทกณแวงเวศนุภักดิ์ หมายความว่าด้วยอ้อยถั่งว่าพศุทธราหิวันันลูกแวง
 เข้าคัมหมากพลู ๕๐๐ ทกณแวงรักษไฟรั้แ่ง เพ็นดินกักราชวัตร
 วัตรขงคกแ่งแ่งรัตนนรายน์ ไม้เทพทั้น ๕ อันพันผ้าขาวคิกคากอ้อยคก
 แ่งว่าสุเทพ ฝนแ่งธรรมนารายน์ ทำปากควินาทักษิณายชาตามถวาย
 แ่งพระนารายน์เทวารูป คแขงแสงทองแ่งใส่น้ำมันให้ วิตถารไว้เหนือ
 อาคังข้ำหน้าสถาน ๓ วัน ใ้คนควาลมทาคไทยรักษา แลอุทิศแ่ง
 สาขาลไว้ว่า ครันพันแ่งเดือน ๑ สองสามวันแล้วอย่าสุมไฟในทลาน่า
 สถานพระนารายน์เทวารูป จะเกิดทวพิคมีนิยหายพินาศ แลเหตุว่า
 นารายน์ทรงจักรพระเพลิง

แลมีพระราชโองการให้เจ้าพญาโกษาแ่งเข้าเฝ้าเข้าคอกเก็นหนึ่ง
 น้ำคอกไม้ลายจันทนคนท้อ ผ้าขาว ๓ ผกสาค ขาว ๔๐ ฝน เทียน
 ประนม ๔๐๐ หนักสเมอดนแหลม +^๑ ทรายน้ำมันหมากพร้าวพเนียง
 หนึ่ง หมายความว่าด้วย ๔๐๐ บรรทุกเรือออกมาเดือน ๑๒ แลเจ้าพญาโกษา
 ออกมาด้วยทกข ฝนผลกด้วยอ้อยถั่งว่าพศุทธราเข้าคัมหมากพลูสเมอด
 สิ่งละ ๔๐๐ เกียเฮาคลาคทำน้ำสำหรับงาน พญาโกษาขึ้นแต่สถาน
 เทวารูป แลหม่พนักงานรายวันทั้ง ๑๔ งานแ่งประคุดหนึ่งงานเจ้า
 พญาโกษา

เจ้าพญาโกษาธิบดีพระราชโองการ แ่งถวายพระราชกุศลสามชวย
 เขาออกมาเดือน ๑๒ มฤตุมคลันลมพัด เรือคองพยุขัตเข้าปากน้ำกหนอง

แลพญาโกษาให้ข้อโตนเอาเข้ามาเรียนแก่เจ้าพญานคร แลพญาโกษาขึ้นเที่ยว ๑๐ วันมาถึงเจ้าพญานครสั่งให้ตำรวจคนทำแทนรองงานรายวัน เจ้าพญาโกษาเมื่อต้องพยุเสียดกลางทะเล แลครั้นแล้วการพิชิตถวายพระราชกุศลแล้ว เจ้าพญาโกษากลับเข้าไปเมืองศรีอยุธยา

แลครั้นเดือน ๔ เจ้าพญานครพระพลวงกรมการคิดพร้อมกัน แต่งผดางธรรมนารายณ์ ผดางศรีกาเกีย สเภาลักจันลงเรือคอกไม้ทองเงินเข้าไปถึงเจ้าพญาโกษา ๆ ตามผดางธรรมนารายณ์ ผดางศรีกาเกีย สเภาลักจัน ว่าเคื่องสิ่งใดจึงเข้ามา ผดางธรรมนารายณ์ ผดางศรีกาเกีย สเภาลักจัน อวยไชยพรว่างานรายวันซึ่งพระกรุณาแต่งณเมืองศรีอยุธยานเอาไปเดือน ๑๒ มฤตุมคลันลมเกิดอันตราย จะเสียธรรมเนียมคำพระราชโองการซึ่งอุทิศไว้สำหรับเมืองนคร แลพญานคร พระพลวงกรมการคิดพร้อมกัน ให้เข้าพระกรุณาเข้ามารับงานเอาออกไปทำณเมืองนคร แลพญาโกษานำผดางธรรมนารายณ์ ผดางศรีกาเกีย สเภาลักจันขึ้นถวายยังคมลของขลุพระบาท แลมีพระราชโองการตรัสถามว่าพราหมณ์ใดแปลกหน้าขึ้นมา แลพญาโกษากราบทูลว่า ผดางธรรมนารายณ์ ผดางศรีกาเกีย สเภาลักจัน รักษาถาดนารายณ์เทวารปออยู่ขัณฑ์ได้ เข้ามาอวยไชยพร ว่าพระพลวงกรมการคิดพร้อมกันให้เข้ามารับเอาไปทำเมืองนคร ถวายแต่พระนารายณ์ พระอิศวรเทวารูป ถวายพระราชกุศลเข้ามา แลองค์นารายณ์รามาขิบัติ ตรัสทรงพระกรุณาเห็นชอบด้วยพญานคร แลมีพระราชโองการว่า ผดางธรรมนารายณ์ ผดางศรีกาเกีย ลักจันสเภา เอาไปทำต่างณเมืองนครเถิด

แลทรงพระราชโองการ ให้แผ่แดงฉนวนารายณ์ เป็นออกพระ
 ฉนวนารายณ์เวทภักดีศรีรัตนโกษา แลพระราชทานให้แผ่แดงศรีกาเกีย
 สเภาลักจัน เป็นออกพระศรีราชโกเบนทร์นรินทร์ภักดีศรีธาคมนุมน
 แลพระราชทานดาบข้างขบโชน แลลดคนณสามคี่ สำหรับทั้น แลตรา
 ประทีอักษร เทพคาถียวันทั้งหัดมาชนแท่นดวงหนึ่ง ถือตราดอกบัว
 บานดวงหนึ่ง แลให้คนห้ามเกาะขบคทของฉล็กตมกสิ่งหสองชั้นอินหนึ่ง
 สำหรับพระเทวารป ขกลองฆ้องขานสองสำหรับ สัพโชนแดง ๖ คัน
 จามร ๓ คี่ ทานตระวัน ๖ คัน ชิงเทียวแดง ๒ แลทองคำศรีร้อยตาบ
 คอกไม้หัดหุ เกื้อกรองบาท จำปาพวง มงกุฎเครื่องทอง ถวายพระ
 นารายณ์ศรีศวรเทวารป เป็นทองณบางหนัก สามคำลึง สองบาท
 สองสลึง ตราสังข์ ผ้าภูษาขาวผดแวนกยงกว้าง ๒ ศอก ยาว ๕ ศอก
 สอง ผืนจิฐีร์สเท่ากัน ผดขาวผนหนึ่ง ตแซ้งแสงทองแดงจันมัน ๑๖
 แล่งใบหนึ่ง สัตถทองแดงทองเข้าเฝ้าเข้าคอกใบหนึ่ง รั้งยห ๘ ลูก
 สังข์ ๒ คี่ แตร ๒ คัน สังข์ให้น้ำ ๒ ใบ คนทักกลด ๒ ใบ ทูยเทพ ๒
 คัน กลดคายใบหนึ่ง กตั้งคนหนึ่ง แลองค์นารายณ์รามาธิยัค ทรงพระ
 กรุณาให้นายตำรวจเกณฑ์ในจิตเอาชาวข้างชาวสรวัยหญิงชาย ๒๐๐ ให้
 พระทานเอาออกมาไว้รักษาสถานเป็นข้าพระเทวารป มอຍให้ออกพระ
 ฉนวนารายณ์ ออกพระศรีราชโกเบนทร์คุมมาไว้ ถือเครื่องพทานสำหรับ
 พระราชพิธีถวายพระราชกุศล

แลมีพระราชโองการตรัสแก่นายตำรวจให้หานาหมื่นนาแสนนายแวง
 มหาคเล็ก เจ้าพญาแลพญาขังพร้อมกัน แลทรงกรุณาตรัสว่าข้ามหา

ขอโทษนักการข้าส่วยข้าพระพทิสาทข้าทนายไพร่พระหลวงกรมการ ชาว
 ช่างไพร่สืลยาญพลเมืองเสมียนนักการผู้มียศศักดิ์แล้วลูกชนหัวเมือง
 แลแขกจีนไปมา ฝรั่งนานาประเทศก็ คือแม่ว่าพ่อวิไทยต่าง ๆ
 ภาษาก็ แลไพร่สังกัดพันซึ่งเรากล่าวมาทั้งนี้ เข้ามาสมรศด้วย
 แม่วิพ่อวิคนพ่อทาน ข้าพระนารายณ์พระอิศวร แลชีพ่อพราหมณ์ก็
 มีลูกหญิงชายเท่าใด ๆ ก็ อย่านำไปแก่แม่วิ พ่อวิข้าส่วย
 ข้าพระพทิสาท ข้าทนายพระหลวงกรมการชาวช่างไพร่สืลยาญสินทาน
 พลเมืองเสมียนนักการ ผู้มียศศักดิ์ ลูกชนหัวเมืองจีนแขกไทยฝรั่ง
 นานาประเทศนั้น ให้คงแก่แม่วิ พ่อวิข้าพระนารายณ์พระอิศวรชีพ่อ
 พราหมณ์จงสันตคามเดิม สใหม่ฝ่ายแม่วิพราหมณ์ชีพ่อข้าพระนารายณ์
 พระอิศวรเทวารยนั้นเถิด

อนึ่งแม่วิพ่อวิ เติมน้ำชีพ่อพราหมณ์พริบเอาไปสมรศด้วยผู้มียศ
 ศักดิ์ ลูกชนหัวเมือง เสมียนไพร่เลวแลไพร่ข้าพระพทิสาทข้าส่วย
 แลแขกจีนไทยฝรั่งนานาประเทศก็ ไพร่สมสังกัดพันซึ่งเรากล่าวมา
 ถ้ามีลูกชายหญิงเท่าใด ๆ อย่านำไปนั้น ให้ทำประทุษหนึ่ง ตามมี
 พระราชโองการตรัสเถิด

อนึ่งตรัสว่า พราหมณ์ชีพ่อผู้ใด ๆ เกิดวิวาทด้วยจีนแขกไทยผู้
 ใหญ่กรมการผู้ใด ๆ นานาประเทศก็ เกิดวิวาททบถองดิบดีด้วยไม
 ตรีของค้อยด้วยอิฐด้วยไม้ค้อน สับด้วยอาญาเหล็กอันมีคมหาคมมิได้
 ก็ ทำร้ายเข้าผลักร่างลาลงรูลากในถนนหนทางศาลาชุมนุมในบ้าน
 บนเรือนให้ผ้าพอกหัวตกล้างบาดหูขาดก็ ตีให้หัวแตก ให้ไหม้เขา

สุวรรณกัณเฐา ทักษิณสังฆาลทอง หวีทองแล สิ่งร้อย ถ้าโลหิต
ตกให้ชั่งหลุมฤก ๔ ศอก กว้าง ๔ ศอกให้ใหม่ด้วยทองนพคุณ เขา
ใส่ลงซึ่งโลหิตตกงเดิม ถ้าแลมิได้ ให้ปลัด้วยเสมามณฑลเมื่อนั้น
ด้วยทองคำเงิน ๘ รอย ลวดทอง ๘ รอย แลบูชาเทพคาพันหนึ่ง พันไทย
ไทยสังเวชโลหิตตกในเมือง

แลทรงพระกรุณาเอน้ำคนทักของชูชกอธิษฐานสาบาลว่า เจ้า
พญา พญา พระ หลวง กรมการ สัตติ มหาคไทย หัวเมือง
อำเภอ สิบ ร้อยยัคคี ข้าหลวงคนเร็วมาไซ้ ผู้ไปมาเอากิจราชการ
อย่ากำไซกข้าพระคนทาทนชายหญิง ๒๐๐ นี้ แลพราหมณ์พ่อพรรคพวก
ลูกหลานออกพระธรรมนารายณ์ พรรคพวกลูกหลานออกพระศรีราช
โกเบนท์ อย่าเอาไปไซ้ในงานสัพมาตรา งานโยธาคักหนึ่ง วังช้าง
คไ้ไซ้ได้แลลงคารักษาปากน้ำเฝ้าท่านคอยงานสำเร็จ อย่าเรียกเขาสรวย
นำนาอากรหิวาคำคินคักวาคำชอบ เขาไซ้ทำเรือมากน้อยใหญ่ ทำเรือ
หลวงรบศึกแห่งใด ๆ ก็ดี คนพาทนพรรคพวกลูกหลานออกพระธรรม
นารายณ์ พรรคพวกลูกหลานออกพระศรีราชโกเบนท์พ่อพราหมณ์
พระเทวารย ไปเบิกสร้างทำไวนาสวนในที่ตำบลใด ยวตาคชนแก่
หิวเมืองใด ๆ ก็ดี ฌตเลนทบาทกัก ให้ห้ามเจ้าเมืองผู้รัง พระหลวง
กรมการอำเภหิวเมืองอย่าให้เรียกเขาสรวยเรียไรย เอน้ำเหลาเข้าหือ
เชิงเรือนน้ำนาอากรชนอนคตลาคหิวามันคินจกอบ หิวพวงหิวรอหิวหลัก
หิวตอหิวลือหิวเกียนค่านบิสารวิตชาค่านาบุญแลสิ่งใด อย่ากำไซกย
เปิดคักไก่อนนไฟรักษาศาหลวงคนเร็วมาไซ้หักผลาผล เก้มเขาเคือง

พักตร์ น้อยประคบเก็บทรัพย์เงินทองเครื่องสุวรรณพัศคของพราหมณ์ชื่อน้อย
คนพทานอย่าเอาเข้าในพระคลังเป็นหลวง อย่าให้แตกคันทนเข้าข้าง
บุญเสีย ให้อยู่สุขเย็นใจ

อนึ่งสถานที่ตั้งพระเทวารูป ให้นายตำรวจแลเจ้าพญาโกษาแกลง
บ้านฝ่ายต่อออกสถก เป็นสามแถวซ้ายขวาเป็นคาจัตรง ๒๒ บ้าน ชนแก่
พระนารายณ์พระอิศวรเทวารูป ฝ่ายอุดรต่อออกวัดเสมาเมืองแล่นไป
ทักษิณเอาทลาย่าชอมเป็นแดน มีบ้านสวนคอกไม้ต่อด้วยบ้านที่ชำแล่น
ไปหนบวพถึงกำแพงต่อด้วยบ้านไธยวารีขันธ์ แล่นไปอุดรต่อด้วยสุริยวารีขันธ์
แต่บ้านสุริยวารีขันธ์แล่นไปเข้าขัณฉิมต่อด้วยทลายหลวงวัดเสมาเมือง แต่อุดร
แล่นไปเอาทักษิณ ห้วนอนพระเทวารูปมีสวนคอกไม้ ผแดงกวีตภักอยู่มี
พลแล่นเข้าบ้านผแดงรามราชแล่นฝ่ายอุดรด้วยทลายหลวง ผแดงวัดน
ธราชอยู่พลกลาง ๓ วา แล่นเข้าบ้านกาเกียรจำ มีประตูเข้าในพระ
เทวารูป ฝ่ายสถกทลายหลวง ขัณฉิมแกลงบ้าน ๓ แถวเป็นคาจัตรง ๓๐
บ้านชนแก่พระเทวารูป แต่วัดเสมาเมืองแล่นไปทักษิณ เอาทลายท่าม้า
เป็นแดน ฝ่ายขัณฉิมถึงกำแพงเมืองอุดรมุมวัดเสมาเมืองไปขัณฉิมมีพล
กว้าง ๓ วา แล่นเข้าบ้านออกพระศรีราชโกเบนทวี่หลังพระพุทธรูป
แล่นไปขัณฉิมบ้านพริยคำพญารักษ์มีพลแล่นเข้าบ้าน เอากำแพงเป็นแดน
บ้านผแดงรามกวีตภักมีพลเข้าบ้าน ๒ ผแดงกาเกียรจำบ้านพริยคุระหนี บ้าน
พริยลักันหมื่น บ้านพริยสเคียมมีพลกว้าง ๓ วา มีประตูเข้าในพระอิศวร
ฝ่ายอุดรมีพลกว้าง ๓ วา แล่นไปทักษิณเอากำแพงเมืองเป็นแดนสถก
วัดเสมาเมืองบ้านพริยน้อย ฝ่ายขัณฉิมบ้านผแดงบัว ฝ่ายอุดรบ้านผแดง

เล่นไปเฮากำแพงเมืองเป็นแคน แลทรงพระกรุณาให้หามอำเภอหัว
เมืองชนเมืองนครบาล อย่าให้วิธราชบาทว์ตกไม้ไผ่ต้นกล้วยอ้อย เกือบ
เฮาลกไม้ผดามล ไม่ครกสากเครื่องอัญมณีในบ้านชีพรหมณ์ให้
เป็นอันยาก

อนึ่งถ้าชาวบ้านซึ่งเราพาทให้ช้าง ฝ่ายสกกคอก ๒๒ บ้านแล
พรรคพวกลูกเมียชีพรหมณ์ พระศรีธรรมณราย พระศรีราชโกเบนทร์
ข้าพระเทวารูป ค้องคักกรทรวงแพ่งอาญาธรรมาภิกรณนครบาล มีถึง
ตาย ห้ามผู้รู้พระหลวงกรมการหัวเมืองนครบาลอำเภออย่าเอาไปว่า
กล่าวพิราณากรรมอื่น ให้ออกพระธรรมณราย ออกพระศรีราชโกเบนทร์
ให้เอวากกล่าวณกรรมเพชฌัญญาให้สำเร็เจ้าชาในท่พระเทวารูป

อนึ่งคนพาทนาก็ ชีพรหมณ์พรรคพวกลูกหลานออกพระธรรม
ณราย พรรคพวกลูกหลานออกพระศรีราชโกเบนทร์ พริยคำพญาวิย
ข้าพระเทวารูป ไปทำมาหากินสร้างสวนไร่นาในที่ใด ที่เลนทยาบาทกัก
ในที่ใดบรรดาชนแก่หัวเมืองใด ๆ ก็ดี อย่ากำไซกเฮาน้ำเหล้าเข้าห่อ
หิ้วบาคำมันคินน่านาอากรเรียกเฮาส่วยฉ้อเฮาทรพริเงินทองเครื่องสุวรรณ
พิศสิ่งของชีพรหมณ์เข้าในพระคลังเป็นหลวง ให้ช่วยรักษาให้
อยู่เย็นสุข ให้พระธรรมณราย พระศรีราชโกเบนทร์ กยเขิกนาไว้
สำหรับเข้าเฝ้าเข้าคอกพิชิตวายพระราชกุศล แลองค์สมเด็จพระนารายณ์
รามาธิบดี ทรงคนที่กระเบื้องตรวงนาลงแข่งสาบาลว่า เจ้าพญา แล
พญา นาทมนนายแวงมหาตเล็กหัวพันคนเร็วมาไว้ แลพญานคร ผู้รู้
พระหลวงกรมการ สักคิมหากไทย นายแขวงขุนเมือง นครบาลหัวเมือง

ผู้ใด ๆ มีฟังคำตามเราสาบาลัน ให้ตักนรกทนทุกข้ออยู่ในมหาวิจิไทย
 ได้สิบสองอสงไขยกัปเปิก ครอบเท่าชั่วพุทธันตวัฏฏ์ แลต่อคนที
 กระเบื้องลงซึ่งหน้าสังหาคนแล้ว แล้วทรงพระราชโองการตรัสว่า เจ้า
 พญา แลพญานาหมินนาแสนนายแวงมหาคเล็ก หัวพันคนเร็วมาใช่
 แลพญานครผู้รัง พระหลวงกรมการ สักคิมหากไทยอำเภอนายแขวง
 หัวเมือง บรรดาซึ่งชนแก่เราแล้วมาทั้งนี้ ต่อคนที่กระเบื้องซึ่งเรา
 ต่อคนเกิดเป็นเนื้อเกี่ยว ให้เอาคนพทานเข้าพระเทวา ๒๐๐ น แลพรรค
 พวกลูกหลานซึ่งพ่อพรหมณ์ไปใช้ราชการงานสำเร็จ แข่งขันเรื่อยไรย
 น้ำเหล้าเข้าห่อชนอนตลาดเชิงเรือน หัวหลักหัวตอหัวล้อหัวเกียนหัวบาค่า
 มันทินน่านาอากร เรียกเอาส่วยเข้าในพระคลังเป็นหลวง ตามเรา
 กล่าวมาแต่ก่อนนั้นเกิด แลพระนารายณ์รามายิบที ทรงพระราชโองการ
 ไปรคเกล้าโปรดกระหม่อมให้เจ้าพญาโกษาธิบดีคำไว้แล้ว ให้แต่งตรา
 ขอกออกมาถึงพญานคร ผู้รัง พระหลวง กรมการ สักคิมหากไทย
 หัวเมืองให้รู้ ทำตามตราโปรดออกมาแล้ว แลทรงพระกรุณาให้พทาน
 นาปรหมามไว้สำหรับพระเทวารูป ๑ เส้นคำบลชัยเตียบ ฝ่ายอุดรเมือง
 หนบงฉิมต่อควยนาหลวง ฝ่ายทักษิณเอาทางหล เป็นหมอน ฝ่าย
 หนบรพต่อควยนาพระอิศวร ฝ่ายอุดรต่อควยนาวิคตยง แลเครื่องพระ
 ทานทั้งนี้ มอบให้พระศรีราชโกเบนทร์ ออกพระธรรมณรายคุมเอาออก
 มาไว้สำหรับพระเทวารูป

ให้ออกพระธรรมณรายทำทักษิณบายาพิศัตวิปาไวยคามธงษาพระ
 อาทิตย ครั้นได้ ๓๑ เดือนใด วันนั้นให้เชิญพระเทวารูปเสด็จโสมณเทีย

มีโรงหนึ่งสองโรง นครบาลมหาดไทย สูงเสมอแต่่งเข้าเฝ้าเข้าตอก
 แลกรมการหัวเมืองรอ นมกัณโคมเทียน ๒๐ ตกแก่ตำรวจซ้ายขวา
 รั้วน้ำสูงเสมอท้องพระโรง เสาเพดาน ๔ อัน ไม้ยาว ๑๒ ศอก ไม้
 สพานข้างผูกคันทันกล้วย้อยยตกแก่นครบาล มหาดไทยผ้าคาดเพดาน
 กว้าง ๔ ศอกกรอบใบแดงขาวสองชั้นเป็นพนักงานคลังผ่ายใน แลนครบาล
 ขาวให้ราษฎรชาวบ้านแต่งถนนพนทรายรายเกียงรายเทียนจนทลาโถดัก
 มือแลครั้นผู้รั้ง รายไปสเถิงสิ่วโดยสยมภูวนารอดแล ครั้นนายศรีโหม
 ณแวงวิเศษภักดิ์ เอาคานหามสั๊กตราใส่พระเทวรูป แลณแวงกฤษภักดิ์
 เอาหม้อรามค้ำบาเรอ ณแวงรักศไพรเอาขางสองอันชานสองสำรับตบระ
 โคมพระเทวรูป ผึ่งเสาชิงช้าผูกคันทันกล้วย้อยยแขวนขรมหงษ์ตักแก่ณแวง
 ธรรมณราย เค้ายังเพลิงตกแก่ณแวงเกศวาทักดิ์ ณแวงราชมนิ ณแวง
 ไชยมารัน อยู่ประจำการทำให้ถึง ๒๐๐ ตกแก่นครบาล ให้มหาดไทยกรม
 ลูกธมาอยู่ด้วยชีพอพรหมณักรักษาเครื่องทองของหลวงเท่ารุ่ง แลครั้น
 ค่ำแล้วทุ่มหนึ่ง เจ้าพญานครให้เอาชาวมหาดเล็กมาเร่งออกพระธรรม
 ณราย ออกพระศรีราชโองเบญทร์ ชีพอพรหมณักรทั้งหลายแลกรมการ
 สามนายให้เชิญพระเทวรูป คำนินโสมณเทียรแลพรหมณักร้องค์
 ทำบูชา อานหนึ่งสี่โอยพรแล้ว เชิญกลับใส่พระวิเศษสถาน ครั้นรุ่ง
 เชิญไปย้ายหน้าโสมณเทียรแล้วพันไปเชิญบนสมภูวนารอด แล้วคืนมา
 ชุกรวิเศษสถาน แลพรหมณักรทั้งทำบูชาอานหนึ่งสี่สถิตยขรมหงษ์
 แลพรหมณักรทั้งสามนารายนเทวรูปใส่เกยขรมสมุท แลครั้นรุ่งพระ
 อาทิตยสงกรานต์ไปยังมีภรรยาฉวยเข้าเฝ้าแก่พระนารายนเทวรูป
 สำเร็จพิธีครีปาไว้นั้นแล

แลเมื่อเจิ้งกักราช ๗๑๒ ยชานนักษัตรศก^๑ ออกพระธรรม

ณราย ตั้งบ้านเบิกดินชุกนาไว้สำหรับพระนารายณ์เป็นเจ้าทำราชการหมู่
ไว้ทำยลนาชาวทอง ที่ไทยบุรี ที่ไทยมนตรี ทำยลที่พิเชียน แต่ฝ่าย
ซ้ายฉิมต่อนองเปดแล่นมาเอาคลองน้ำเป็นแดน แต่ฝ่ายทักษิณแล่นไป
เจิ้งบ้านไผ่ขวาง แต่หนบวรฟ้เจิ้งโพเกาะใหญ่แล่นไปทองหลางราน แต่
บ้านพระครุกที่โถมไ้แล่นไปอุดร เจิ้งหนองขวางกลวมคลองเรือ เจิ้ง
ชายทะเลหะ แต่อุดรสตกปากน้ำทั้งแล่นไปเจิ้งเกาะนางโดยแล่นขึ้นมา
ทักษิณเจิ้งเขาน้อย แล่นไปเจิ้งหนองจอกผเปดียะ แล่นไปทักษิณ
เจิ้งหนองแปกคลองผเปดียะแล่นไปเจิ้งบ้านไผ่ขวาง ฯ

ออกพระศรีราชพิริคำ ตั้งที่นาค่ายลางหลังโพหารพระพท
คเนศร์บ้านหนึ่ง ต่อด้วยผแดงต้น แล่นไปซ้ายฉิมเจิ้งชายกำแพง
บ้านหนึ่งเบิกดินชุกนาไว้สำหรับพระอัครเป็นเจ้า ซึ่งการมูไรคำยลที่
เลนทูปาก คำยลชายทะเลทำที่เรียนสียศรีบึงต่อด้วยผแดงราม ฝ่าย
ทักษิณต่อนายอินทราชนายสุก แต่ฝ่ายบวรฟ้แล่นไปซ้ายฉิมเอาท่า แต่
ฝ่ายทักษิณแล่นไปอุดรเอาทางเป็นแดนคำยลชายทะเล ห้วนอนโคกสีย
สองบึง แต่ซ้ายฉิมท่าแล่นไปหนบวรฟ้คำยลท่าม้าสียบึง แต่ถนนคู
แล่นไปซ้ายฉิม แต่ฝ่ายทักษิณต่อคว้นาออกสเถาคำ คำยลท่าคลัง
ต่อออกโคก ต่อด้วยน่านำสังศรีบึง แต่ฝ่ายบวรฟ้แล่นไปซ้ายฉิมเอก
โคกเป็นแดน คำยลกำแพงพวยยสียบึง แต่ท่าแฉะซ้ายฉิมแล่นไป

(๑) ปีที่ว่าเป็นปีสมเด็จพระรามาธิบดีอยู่ทองสร้างกรุงศรีอยุธยา ศักราชที่ลงนี้
สงไสย

หนวยพรสองริ้ว ตั้งบ้านตามลแควเจ้าเบิกดินขนาสวนทุเรียน ที่อินทคร
ที่ทวายวัง คำบลบ้านแก้วตามัญญ์สิบสามบึง กลางแทนที่ไทยบุรีที่
ท้ายวังต่อกัน แต่ข้จมิมแล่นไปเอาขบพร ๆ แล่นไปออกหว่อออกโคกเนิน
จนห้วยบัว คำบลมวงศรีคลัง โคกอีกเจดกบึง แต่ฝ่ายทักษิณแล่นไป
ออกหว่อ เอาคลองน้ำเป็นแคว คำบลห้วยอนโคกคอกขานขวางตึง ฝ่าย
ข้จมิมแล่นไปหนวยพรคำบลพรกขางทองสองบึง คำบลโอสถา โรง
ซางต่อด้วยกาชาค สางสวนที่ทวายวัง คำบลวัดเลี้ยงปลา ที่อินทคร
ส่วนหนึ่ง แลออกพระศรีราชโฆเบณทร์พริยคำสางสวนแลขนาไว้สำหรับ
พระอิศวรเป็นเจ้างานมูไร

เมื่อถึงคักวาช ๗๑๒ ข้ชาลนักษัตรคัก (๑) แลออกนางเทวราช
บุรีขนาไว้ตามลทำมาสิบคัก แต่ถนคนคักแล่นไปข้จมิม คำบลอายน้ำเล
สามบึงต่อด้วยนาพริยคำ แลนาทั้งนี้ไว้สำหรับพระนารายณ์ พระอิศวร
เป็นเจ้ามูไร แลออกขคโสธรเบิกดินขนาไว้สำหรับพระอิศวรมูไร
คำบลท่าคลงยสิบคัก แต่ฝ่ายหนวยพรถนคนคักแล่นไปข้จมิม สองริ้ว
พริยข้ป่าเบิกดินขนาไว้สำหรับพระอิศวรเป็นเจ้ามูไร คำบลอายน้ำเล
สิบคัก แต่ฝ่ายข้จมิมแล่นไปเอาหนวยพรถนคนคักเมือง พริยเกลียดเบิก
ดินขนาไว้สำหรับพระอิศวรเป็นเจ้ามูไรคำบลอายทเลสิบคัก แต่ฝ่าย
ข้จมิมแล่นไปเอาหนวยพรถนคนคักเมือง ออกขนสวัสดิการเบิกดินขนา
ไว้สำหรับพระอิศวรเป็นเจ้าคำบลอายทเลสิบคัก แต่ข้จมิมแล่นไปเอา
โคกหนวยพร กล่าววงษาวการขเท่านั้นแล

ศักราช ๑๔๕๘ คก ออกพระจินดาราชทูตมนุสัทธิพิทักษ์
 ธิยาญาเข้าไปกรุง จุลศักราช ๘๘๘ ระกานักยัตตกร ถวายบังคมเจ้า
 กรายทูตของรัชพระบาทนารายณ์ เมืองหาง^(๑) แลมีพระราชโองการ
 ไปรทเกล้า ไปรทกระหม่อม ให้เจ้าพระยาโกษาแต่งตราขอกให้นาย
 ตำรวจคนในถ้อออกมาลแก่พญานคร ผู้รังพระหลวงกรมการ ให้ห้าม
 ปราบลัดคัมภาคไทย หวังเมืองแขวงอำเภอสิขรียอ้ายคนเร็วมาใช้ ผู้ไป
 มาเจ้ากรมราชการ อย่าให้กำไซกชื้อพ้อพราหมณ์แลคนพทาน ข้าพระ
 เทวรูป ๒๐๐ นั้นเอาไปใช้งานสัพมาตรา งานโยธา ตัดหนึ่งวังข้างคูได้
 ใต้เมือง แลลงเรือลาลงค่ายรักษาปากน้ำเผ้าค่านคอยเอาไปรบศึกแห่ง
 ไท ๆ เรียกเขานำนาชากรชนอนตลาดหัวป่าคัมภินดิน ศุควายค้อยให้
 ทำเรือน้อยใหญ่ ทำเรือข้าหลวง เรียกรายนำเหล่าเข้าห่อเชิงเรือนหัวพง
 หัวรอหัวล่อหัวเกียนค้ำค้ำบัสศาล จัยเย็ดไก่ไก่ให้นอนไฟ รักษาข้าหลวง
 คนเร็วมาใช้ เกียเขาครกสากหักผลาผล อย่าฉ้อประยัต เรียกเขาคำนนา
 ยานชีแลเครื่องพัสดของพราหมณ์ชื้อพ้อ อย่าเอาเข้าในพระคลังเป็นหลวง
 เพราะสินนั้นสินทาน อย่ากำไซกให้แตกหนีเข้าป่าคงสูญเสียสิ่งหนึ่งสิ่ง
 ใดได้ แลพระนารายณ์ เมืองหางมีพระราชโองการแต่งสาบาลว่า เจ้า
 พญา พระญานคร พระหลวงกรมการลัดคัมภาคไทย นาเหมินมหาตเล็ก
 นายแขวงหัวพันข้าหลวงคนเร็วมาใช้ ผู้ใด ๆ มีฟังตามซึ่งเราสาบาลนั้นให้
 ให้ตกนรกทนทุกข์ในมหาวิจิ โทษได้เสียสองอสงไขยกัปป์เกิด ตราบ

(๑) หมายความว่าสมเด็จพระนเรศวรมหาราช เพราะสวรรคตที่เมืองหาง
 เรียกพระนารายณ์เมืองหาง ให้ผิดกับพระนารายณ์ลพบุรี

เท่าตัวพูนขึ้นครกกล้วย แลต่อยศคนทักกระเบื้องลงซึ่งหน้าสิงหาศน์ ท้าวพญา
แลพญานาหมื่นมหาตเล็กนายแวงหัวพนันังพร้อมกัน แลเจ้าพญาพระ
ญาณครูผู้รับ พระหลวงกรมการ สักกิมหาศไทย หัวเมืองแขวงอำเภอ
ผู้ใด ๆ ซึ่งเรากล่าวมาแต่ก่อนทั้งนั้น ต่อคนทักกระเบื้องซึ่งต่อยอนคิด
เป็นเนื้อเดียวโดย ให้เอาคนพทานเข้าพระเทวารูป ๒๐๐ พรรคพวกลูก
หลานซึ่งพ่อพราหมณ์ใช้ราชการสำเร็จเด็ก แลนายตำรวจคนในถืศตรา
ออกมาลแก่พญาครู ผู้รับพระหลวงกรมการซึ่งพ่อพราหมณ์ไว้ อิกพวก
ฆาโครหนึ่งพร้อมกัน เล็กสาสนาทำไฟทวารนารายณ์เทวารูป ทำพิธี
ปาวายถวายพระราชาศล

ปฏิสังขรณ์ ในพราหมณ์พฤกษาโครช่วยไม้ ๒๐ เหลี่ยม ซึ่งพิทลงอยู่
ป่าทวายช่วยไม้ทวาย ๑๐ เหลี่ยม น้าผิงสองพี่น้อง ปูนสองเกวียน อีจู้
เทาหนึ่ง แลซึ่งพ่อทงหลายพราหมณ์ไว้อิกอยู่เมืองนครช่วยไม้ ๑๐ เหลี่ยม
น้าผิงสองพี่น้อง เจ้าเมืองผู้รับกรมการผู้ใด เป็นพนักงานรายวันช่วยไม้
๒๐ เหลี่ยม น้าผิงพี่น้องหนึ่ง ออกพระจักรสริยญาณ ผู้อิกการคุมลูก
หลานพนไม้ ๒๕ เหลี่ยม อีจู้เทาหนึ่ง บุรณะบริบูรณ์แล้วคึกพร้อมกัน
บอกหนึ่งสี่เข้าไปกรงเอาจรายนทล มีพระราชโองการให้พระทานคันหัน
เกาเอ (เกาอี) ม้า ปัดทองฉลัดกตมูกสิ่งสองชิ้น สัพโตนแดงสี่คัน กัน
พิรุณสองคันให้มาไว้สำหรับพระเทวารูป แลให้พทานแก่พระจักรสริยญาณ
แห่งสามคู่ เจียดมูกทองใบหนึ่งเมื่อศักราช ๙๑๑ ระกานักยัตร์คัก (๑)

(๑) ประกาศศักราช ๙๑๑ เป็นแผ่นดินสมเด็จพระมหาจักรพรรดิ สงสัยว่าจะ
ผิด การที่จริงจะอยู่ในแผ่นดินสมเด็จพระนารายณ์

แลพระนารายณ์องค์นั้น ให้พาทนโงษาผู้ครอบครองของกว้างขวาง
หนึ่งยาว ๔ ศอก โงษาแดงกว้าง ๔ ศอก ยาว ๔ ศอก ชายทองคำ
หนึ่ง โงษาชมพูเทือกกว้าง ๓ ศอก จักรสีเท่ากัน ผู้ครองแลทรงพระ
ลักษมีนั้นหนึ่ง กันพิรุณสองกัน ให้มาสำหรับนารายณ์เทวรูป เมื่อ
เสด็จโอบโอบพระพร แล้วกล่าวสัพพันทวยเท้านั้น

อนึ่งมีตราพระมหาราชครู แลตราเจ้าพระยาโงษาไปรตออกมาก
แก่เจ้าเมืองผู้รับ กรมการผู้ใดเป็นพนักงานสำหรับแผ่นดินเมืองนคร
ให้ทำพิธีมงคล ไปรตเกล้าไปรตกระหม่อมพระราชทานไว้สำหรับพิธีกรรม
โรทิศในนี้ พิธีของทั้งเปรียงสาโคม ตริย่ำพวย ตริย่ำวาย พิธี
ยกประตูเมืองทั้งเก้า แลทำกลมนลงยาค่ายปากน้ำ ทั้งพระหลักเมือง
พิธีแซกทำอวยทวเมือง พิธีสระสนาน ผังหลักข้างโรง ไชยสงคราม
เบิกไพร ทอดเชือก คามเชือก สระหัวช้าง พิธีสุกเมฆให้ฝนตก สุน
อุปราคา สนั่นลาไพร ทำหมอดควาน กองรวบระ มงคลพิธี ๒๐ ประ
การ ทรงพระกรุณาโปรดให้ ไว้เป็นพิธีพราหมณ์ ตั้งกฤษณ์มงคลฝ่าย
เคียว อนึ่งเศกสมโภชที่พระศรีรัตนมหาธาตุ สัพพันมงคล เคือนสย
ขันศรีมงคลเคือนศรีภักดิ์ แลยวิสุทธิอวยทวมงคลศรีรัตนมหาธาตุ แล
อัญชันศรียะพิธี ๕ ประการนี้ โปรดไว้ให้สังฆแลพราหมณ์ตั้งกฤษณ์พิธี
เข้ากัน

แลทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ตรามหาพรหมไปรตออกมาก
ห้ามพยานคร ผู้รับกรมการสถิตมหาดไทย อย่าให้เรียไวยเอาเงิน
ค่าอนไฟ ค่าเลี้ยงค่าทำเรือนข้าหลวงผู้ไปชำระเลขกัณฑ์ อย่าเอาเงิน

ซึ่งพ่อพราหมณ์ทั้งหลายผู้ถือสารบาญชีเลย แลสิ้นชีพพราหมณ์ เป็น
 สิ้นทานอย่าเร็วไรยเอาไปเลี้ยงอาตมาประโยชน์เป็นสินรอน ว่านักจะ
 สุกยาบาก เกิดโทษไปยังนรกไฟกลบไหม้อสงไขยหนึ่ง แม้นค่านาบาญชี
 เอาค่าจ้างคณเคี้ยว แลถ้าเจ้าเมืองผู้รั้งมีราชการออกจากเมือง แต่ทาง
 ภายหลังขึ้นไปก็ดี แรมอยู่แต่สามวัน เถึงสัขยหัวขบก็ดี อย่าเอา
 ชุมมนมกรรมกา^๕ซึ่งพ่อทั้งหลายให้เฝ้าศาลากลางวันกลางคืนเลย แลให้
 พนักงานรักษาเครื่องพระราชทานสำหรับพิช^๕ แลถ้าผู้ใดมีพึงให้ชุมนุม
 กรรมกา^๕ ฝ่ายพ่อพราหมณ์บอกหนึ่งลือเข้าไปให้รู้ จะเอาถวายทูล
 จะเอาผู้นั้นเป็นโทษ แลผู้ที่มีพนักจนถึงแก่อาสัญกรรมใช้ไปเกิดนอก
 จักรวาฬอสงไขยหนึ่ง แลเจ้าเมืองผู้รั้งอธิปัตกรรมการมหาดไทยศักดิ์
 ผู้ใด ๆ รั^๕ในลักษณะแล้ว ก็ให้ทำตามทรงพระกรุณา ตามซึ่งมีตรา
 โภษา แลตราออกพระมหาราชครู ไปรคเกล้าไปรคกระหม่อมออกมา
 นึ่งทุกประการ

อนึ่งถ้าปโรหิตหัวชุมนุมพราหมณ์ซึ่งพ่อทั้งหลาย ผู้กรรมกา^๕ฤ
 ภาคาราภิภาพันธ^๕บ้านผู้ใด ๆ ร่วมฆ่าทวดเคี้ยวกันก็ดี เถึงซึ่งพอนิจกรรม
 ตาย แลสงคราศพนัน ถ้าเป็นครพระยาชุมนุมทั้งสี่ ให้ทำโรงทอง
 โภษฐทองคองเห็นอราชหงษ์มังกร แลให้ทุนทองประจำอักษร ปลงสาม
 พนมกรอชศพ ให้ทำขินกฎ เสาขลิบเส้า เสากลางเป็นเอกฉัตรเก้าชั้น
 ออกข้างทั้งสี่เป็นฉัตรห้าชั้น มีระใบประดับญาณ เอกไชยศรีชมศพ ให้
 ผู้ทรงเวทอ่านหนังสือ พนมกลางให้ผู้ทุนทองขึ้นนั่งนำศพ เข้าสู่เชิง
 สกอนพนมหัวหน้า ให้อาจารย์เบิกป่าช้า แลครันรุ่งเช้าอาริยซึ่งพ่อทั้งหลาย

ไปนั่งพร้อมกันณป่าช้าคยไฟซึ่งเผาศพ แลเอาอาศุใส่หม้อ แลเอาคันหาม
 สับไทน ขุดกองน้องจาน กระบุงเครื่องแตรสังข์พิงศรี แห่ไปย้งน้ำไหล
 ให้ผู้นำศพทูนอาศุขึ้นกลางน้ำเห็นอเวศวิศถาร ไสยยังสำนักพระเป็นเจ้าแล

อนึ่งถ้ากรมการพราหมณ์ช้พ่อทั้งหลาย ทำเป็นทตริยะโลงทอง
 โกลฐทองกับแตรทองก็ให้เซงัว (เข็น) ราชสีห์กลืนสิ่งๆ แล
 ชเม้นหญิงชายก็กระอศพเข้าช้านั้น ทำเป็นมรฎปยกลาค เอาขึ้นเคี้ยว
 ไล่ฉัตร ๕ ชั้น เป็นยอกระบายปรัทญาณ ขอกเอกไชย แลเส้าฝั่ง
 รัยขอกสืบสอง มีราชวัตรกล้อมรอบประศสองลักษณะนั้น ปลง
 สามพณมกุเด็ย ถ้าพราหมณ์ศรัทธาอันเวทอาถุมิไค้ก็เอาลูกมาหลาน
 หลินนึ่งต้มขาว รัสายผสมย่นสมมศพเป็นคุ ขนต่างพระพรหม แลถ้า
 พริอาคานปลงชดาทาน ขันย่นควรมเทกพญารัย อย่างปลงชดาทาน
 เดย ให้ขันย่นอันสังกั

อนึ่งถ้าปลงเป็นทตริยะ สมบูรณ์แล ศพทั้งบนชุกก็ กระอศพ
 แลราชวัตรกล้อมเพกานป่าช้ากัไทนางคสังเมลศพ ไสยราชเคระก็
 ถ้าเป็นสองมรฎปยานทองให้รัสายผสมย่นศพเกิด

อนึ่งถ้าทูนทองใช้ ให้เบิกป่าช้ามรหนึ่ง ถ้าทูนทองก็ มิไค้
 ทูนทองก็ให้เบิกป่าช้าเป็นสองมรฎป ชื่อว่าตตริยะสมบูรณ์ศพ แลราช
 วัตรกล้อม เพกานป่าช้ากัครายฉัตร ๓ ชั้น ราชวัตรขลุกล้อมบนศพ
 แกร์เชิงมาคด้อมเมรกุเด็ย ครั้นถึง ๓ วัน ให้เอาคันหามโคมใหญ่
 แลโคมรายแท้งสามลักษณะ แลถาญาคารักทำคุ โดยกางเมือแห่ไป
 ไสยเข้าช้านั้นศรัทระ

อนึ่งมณฑลเสฉวนแลสกลิงก็ ขวคพรตสังฆบาลมณฑลวิเวก
มณฑลก็ ให้ตั้งอัฐบุรุษหน้ทั้งสี่ประการนั้น แลถ้าวิเวกพรหมณ
ทั้งสองเทียบของเจ้าไป ล้างคินด้วยขันเงินขึ้นทอง แลถ้าพรหมณ
แปลงชาติสมกันให้เทียบแต่ห้าไป ล้างคินด้วยขันเงินนั้น แลถ้าสมิท
พรตไสยพรหมณบวชพิธีชยเวร่าเหตุผีเป็นอุเทกวิ ให้อาคาน นร อปรชา
แต่ชาติคนแล ขั้วรการ ถ้าทกซ์แห่งพญารียให้อาคานทำทุกแห่ง
วิเวกเหตุหาครุสัพรราช แลชมนนเทศมีได้ ให้พรหมณสำเร็จทุกแห่ง
เวร่าเหตุ อาคานแปนแต่ผู้เฝ้ามิได้ ทรวงเวทของคิลห่อชญาทาน บวช
ยังหามิได้ แลอปรชา มิให้แก่วีร่าเหตุบิณฑการทุกนนั้นมิได้

อนึ่งเจ้าเมืองผู้รังษิตกรมการผู้ใด ๆ ทั้งการเสด็จกันสทสงทรง
สทาไสยเปนการพรหมณสมโภช แลในมณฑลนั้นชื่อว่ากรุงเมือง
เปนเที่ยงแท้ จงทำตามซึ่งทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ๆ ไว้สำหรับ
แผ่นดินเมืองนครศรีธรรมราชขงทุกประการ อย่าให้หลงหลอสูญเสียได้
จบเท้าน

อนึ่งโสภพระเปนเจ้ากล่าวขึ้นไว้ตราหนึ่ง คือพรหมณชพอชมนน
ผู้มิยศดาคักก็ แลเครื่องชพอทั้งหลายก็ ผู้มีพรตได้บุญญัตติถึง ๕๘
ประการก็ เช่น ๒๘ กัก ถึงนฤ ๓๕ ประการก็ แลบุญญัตติแต่ ๑๕
ประการก็ แลท้าวพระยามหากระษัตริราชทั้งแต่ให้เป็นกรมการ
ราชครูก็ งามิได้ตั้งแต่ให้เป็นกรมการ งามินาคักก็ ๑๖๐๐, ๑๕๐๐,
๑๒๐๐, แลถอยลงมาถึงนี้ ฤาพระเปนเจ้ามีนตรไว้ ฤาณา ๘๐๐, ๖๐๐,
๕๐๐, ถึงนี้ แม้นว่านาไรหนึ่งสองไร แลไพร่มีครัวแลนากไรก็

พราหมณ์ชมนุมราชครูปโรหิตแลชีพ่อทั้งหลายผู้ใด ๆ ฤาอวยไชยพระพร
จำเริญชวยพระฤไทยรักษามีบำเหน็จ เถิงให้สัพโตนคานหามเจียก
ญอนกัถิ แลผู้ขึ้นเถิงอนิจกรรมตาย แลมีลูกหลานชายก็ให้เสียบำเหน็จ
พระราชทานนั้นไป ถ้าวาลูกหลานชายเสียบำเหน็จมิได้ ก็ให้คืนแต่
สิ่งของเครื่องพระราชทานนั้นเข้าในพระคลัง แลถ้าเจียกพานไช้ ก็ให้
คืนแต่เปลือกเครื่องนอกให้ แลครั้นเครื่องในเจียกนั้นในพานนั้น เปน
ของชีพ่อพราหมณ์อย่าเอาไปเข้าพระคลังแล เครื่องในนั้นเป็นสินร้อน
ข้ออันจสุณญาบาทิ ฤาสินทาน ย่อมพลอยเกิดอำไภยไทยแล

อนึ่งโสคมาตราชหนึ่ง พราหมณ์ชีพ่อทั้งหลาย ผู้มียศถาคักกิ
มิได้ ฤาได้ของพระทานแลมิได้ของพระทานกัถิ แลเสียสิ่งใดทรัพย์สิน
เงินเครื่องสุวรรณพัศคฺคฺสินทานแห่งชนราษฎรอวยให้กัถิ ฤาสรางมนทก
นกลัฟสรพเครื่องอาวุธสุวรรณพาทกัถิ แลชีพ่อทั้งหลายอันมิได้ มี
ยศถาคักกิกัถิ ฤาหาชฎาทานสังวาลย์มิได้กัถิทั้งนี้ แลเถิงแก่อนิจกรรม
ตายแล้ว ฤาพระมหากษัตริราชทั่วพระยาผู้ใด ๆ ให้พิจารณาเอา
เครื่องกล่าวมาแต่ก่อนทั้งนี้เป็นของหลวงมิได้เลย เพราะเหตุชีพ่อทั้ง
หลายสร้างสมเอง ถ้าทั่วพระยามหากษัตริราช แลกรมการผู้ใด ๆ
แลมีสิ่งของอันใดอันเรากล่าวมานี้ ก็เกิดอำไภยไทยอันตราย แลฤา
ผู้ทำทุษศด้อยอายุแล เหตุว่าทรัพย์สินนั้น เปนนิจสุณญาบาทิ

อนึ่งโสค ฤาพระเป็นเจ้าอยู่หัวกล่าวด้วยฉันทุไว้ มาตราชหนึ่งโสค
ฤาพราหมณ์ผู้ใดแลชีพ่อทั้งหลายทั้งนี้ ฤามิพรตสังวาลย์แลชฎาทาน
โปกทวิกัถิ ชมนันว่าหาสังวาลย์ชฎาทานมิได้กัถิ ฤาพราหมณ์คนนั้น

อุปรตักเป็นครูแห่งบรมภริษย์ แลเป็นอาจารย์แห่งพระเอกราชศักดิ์
 ฤๅมิได้ปลุกปล้ำในกิจราชการ แลเลมิดในไทย ๖ สถาน ดังนี้ ฤๅ
 บุคคลใด ๆ แลหัวเหินผู้ใด ๆ

ฤๅเสนาบดีแลอธิบดีอำมาตย์ ฤๅอำมรรฐาษา แลเสมียนอำเภอนาย
 บั๊ แลหัวเมืองผู้ใด ๆ ฤๅจับเอาชนไทยแก่พวหมณัฎฐ์เป็นครู
 แลอาจารย์ก็ แลข้าพ้องมนมคนใดดังนี้ ฤๅผู้มียศดาศักดิ์ ฤๅหา
 ยศดาศักดิ์มิได้ แลให้ประทอนผูกเท้า ฤๅว่าทำโทษโยงแขวนให้
 ฤๅลากคัตองชกตบดังนี้ ชนพรตโสทมลทิน เป็นเทียงแท้ แลถ้า
 ห่อชฎาพรตชอชฎาทานโสทมญทลพรตเคร้าหมอง เป็นแท้จริงแล
 แลมีผู้ใดให้ทำโทษเหินพรต แก่ไพร่จากรบ์แลข้าพ้องทั้งหลาย ครู
 อาคานมชุนนุ พวหมณัฎฐ์มนุ พญาริย ฤๅผู้ใดทรงสวณังนของ
 ต่างพระโอรส เข้าสังักักในมณฑลพิธิ ฤๅผู้ใดต้องการมคงใหญ่
 สำหรับแผ่นดินสัสถษณ ฤๅอธิบดีแลพระยาฤๅอำมาตย์ผู้มียศดาศักดิ์
 แลหายศดาศักดิ์มิได้ ให้กระทำซึ่งโทษแก่ข้าพ้องทั้งหลาย ชันเรากล่าว
 มาแต่หลังนั้น ดังนี้ขอหลโสทพรตเคร้าหมอง อย่าทำการมคงเลย
 ถ้าให้ตั้งการกทำมคงพิธิสำหรับแผ่นดินในเสนามณฑลไซ้ ย่อมเป็น
 หินศุขทุกอัน ฤๅเก็คอุยัถ์โยบแก่แผ่นดินต่าง ๆ กันแล ฤๅพวหมณัฎฐ์
 ทั้งหลายแลชมนมกัก ผู้เป็นต้นการท่งสตันดังนี้ ฤๅตัวเบญจธาตุแห่ง
 ข้าพ้องท่งเรากล่าวมาดังนี้ ให้ โยงแขวนแลปรทวยทูลโสความเคี้ยก
 กัก ฤๅถูกตองสุตรมลทินแต่ต้นหนึ่งกัก แลยังเป็นการหาสุครมิได้
 ในสามตบนันกักดังนี้ ฤๅห้ามการมคงในเสนามณฑลถานทั้นแล

ญาผูกทำทรมณ์ให้ต้องสูทรมณินถึงสองคนก็คี่ ญามิต้องสูทรมณิน
 แลยังเป็นคู่ช่อกช้อยู่เท่ากัน ดังนี้ ญาขีพ้อแลพราหมณ์ผู้มีได้ต้องสูท
 มณิน พลอยเป็นทณพวท ญาอุษาทวสูทรมณชาลแล ญาผู้ทวงเวทอัน
 ผู้ทรมณ์มิได้ทำให้ต้องสูทรมณชาลนั้น ญาวาระให้ทำมณฑลตั้งอธิฐาน
 สืบไปนั้นมิเป็นการพิลโธย ญาวะเกิกโทยเป็นอุโยททุกซ์แก่เสนามณฑล
 เป็นอันแท้จริงแล ญาพิศณราช อษ่างไสยเลย

อนึ่งโสทพระเป็นเจ้าอยู่หัวกล่าวยัณหารไว้ มาตราสุยา ญาอามาตย์
 แลผู้มียศถาคักติ พรัมมวงแลอุคาย ญาเสมียนแลหิวเม้องกักิ แล
 ทวยราชญ์ผู้ใด ๆ สรรพคนทั้งหลาย ญาค่างประเทศกักิ ญาท้าวร้าย
 ทวยคิฉยถองชกตบ ถิมฉกัรสืบพันกันไซกคูกคำราม ญาเอาคาจำ
 เทนอพรตสังวาลย์แลชฎาทานโพกหิวกักิ ญาใส่โทยทำให้สังวาลย์ชาค
 ชฎาทานตกจากหิวกักิ ญาให้คักคินสืมือ ผู้ทำอรอยคักซ์พ่อนั้น
 ญาให้ปรทวยผู้นั้นกัวยรากไม้ไมรงไค ๕๐ ทีแล ญาให้โหมผู้อรอยคิโส
 โทยแก่ช่พ้อ ญาให้โหมเอาทองไม้กลักร้อยหนึ่ง หิวทองร้อยหนึ่ง
 สังวาลย์ทองร้อยหนึ่ง ทองเฑทองร้อยหนึ่ง แลโหมเอาชตาทานผ้ากาสิก
 พัทธร้อยหนึ่ง แลอนึ่งโสท ถ้าทวยราชญ์ทั้งหลาย ญาชนประเทศ
 เมืองมาอยู่ในเสนามณฑล พระมหากษัตริย์ทวต่าง ๆ กัน แลแขก
 จีนอันถองปรเพศหลาย ๆ ต่างภาษากัน ญาท้าวร้ายแก่พราหมณ์แลช
 พ้อทงหลายกักิ ถึงล้ายากสาหิคัพเข้ามอคนหัก ญาคักขายอค
 โกรงหักสเฮอร์หัก ญาล้าชาหักกักิ ญาให้ถึงหิวแตกโลหิตตกกักิ
 แดกทวกลยแห่งช่พ้อผู้มชตาทาน แลพราหมณ์ผู้มพรตสังวาลย์กักิ

ทหารแห่งท้าวพระยา ฤๅษณ์มล้างพระเทวารูปให้หักทำมลายเสียก็
 มล้างสถานอารามสถิตศักดิ์สิทธิ์แผ่นดินศักดิ์ ฤๅษณ์มล้างสมณวณารต ฤๅ
 ทำมายาภิกษิกค่อแผ่นดิน ฤๅสักทำลิกขิตเทียบมของเห็นออกมรศักดิ์ แล
 ทลายผลปลงชทาทาน เกินจ้าวแลกล่าวกายกลอน ฤๅสวคสังวัชพระเวท
 กัณ ฤๅการทานพราหมณ์ ชื่อหนโสภ ฤๅให้ทำโทษแก่พราหมณ์ชัฟ
 ฐัน กัณ เป็นอันแท้จริงแล ฤๅให้ทาระกรรมผลแขวนดินไว้สามวัน
 ในน้ำพระแล้วให้ปรทวนด้วยไม้ไผ่ รงไถ้ ๓๐๐ แลให้นิราศสันโทษชัฟ
 ฐันให้ไปอยู่ในสถานแห่งอื่น อย่าเอาเข้าในวัชการเลย กัณประการ
 หนึ่ง ฤๅพระให้เป็นปลงพรตสังวาลย์ ผ่าชทาทานซึ่งฐันทรงเสียแล้ว
 ส่งให้แก่ชายเพชฌฆาต ฤๅให้ลงโทษกัณ ผลทำมกลางตัว เอาเข็
 เกี้ยวแขวงขางชเวนไว้ ในน้ำสถานพระจงไถ้ ๓ วัน แล้วถ่วงลงใน
 มหาสมุทรให้ไปไสยังเนียรในลำนกอสวโทษแล กัณ ฤๅทำลิกขิตเทียบ
 มของเห็นออกมรคเรากล่าวมาแลนั้น ให้ปอกเดี่ยวประการหนึ่ง
 ฤๅกัณมอเสียแลกัณ ฤๅทรงพระเมตตาใช้ให้ตัดด้วยรากมกัณไม้ไผ่
 รงไถ้ ๓๐๐ ให้ใหม่เอาทองแดงรงไถ้ ๘ ล้าน ๘ แสนแล วัชหนึ่งเล่า
 ให้ใหม่ทองแดงรงไถ้ ๘๘๐๐๐ แล้วให้เอาไปทุ้มลงในพระมหาสมุทรแลเหตุ
 ว่าสันชัฟไช้ไถ้เพื่อของท่าน เป็นอันแท้จริงแล ฤๅให้สันโทษชัฟจาก
 เสมามณฑลเมืองนั้นอย่าให้ชัฟเลย ฤๅท่านทั้งหลายอย่าฟังปราดนา
 เอาชัฟคณันเข้าในวัชการเลย ฤๅมพรตสังวาลย์ชทาทานศักดิ์ ทาพรต
 สังวาลย์ศักดิ์ ฤๅทำทฤตกัณ ฤๅพระเป็นเจ้าวัชทรไว้กัณ
 ฤๅพระพิศนราชา อย่าฟังสงไสยเลย

อนึ่งโสก ฤาพระเป็นเจ้าอยู่หัวบดินทรไวย มาตรการหนึ่งโสก ฤา
 อำมาตย์ผู้มียศดาศักดิ์ พุทธามรณแลฤา ฤาเสมียนแลหัว ฤา
 จินสุริยวิไลศา แยกไทยนานาประเทศต่างภาษาก็คือ ทำไทยแก่ชีพอ
 พรหมณ์ ฤาหนึ่งเรากล่าวมาแต่หลังโพ้นดังนี้ ฤาทุยคัด้วยไม้ค้อน
 ด้วยกระบองด้วยอิฐถึงหัวแตกเลือดตกสังวาลย์ขาด ชตาทานโพกหัว
 ตกกัคคี่ แห้งชีพรหมณ์ทั้งหลายดังนี้ให้ชกหลุมซึ่งโลหิตตก
 กว้าง ๔ ศอก เอาทองนพคุณใส่ลงจงเต็ม แลถ้ามีไม้ให้เอาลวดทอง
 เกี้ยวรอบ ลวดเงินเกี้ยวรอบ แลให้เชิญเทพคาทั้ง ๓๖ ทิศแล้ว ให้ผู้
 นั้นปรณาภิเษ ให้แลสิ่งละว้ายซึ่งกล่าวมาแล้วแต่หลังนั้น แลให้เอา
 โลหิตไปทุ่มในพระมหาสมุทร แลให้สันโดยผู้นั้นไปถ่วงในพระมหาสมุทร
 แลถอนเสาเรือนบุคคลผู้นั้นทุ่มลงใน อย่าให้อยู่ในช่องซัดกระษัตริยา
 อีราชแลพระพิศนราชอย่าสงไสยเลย แลกล่าวบดินทรไวย แม้น
 วิวาทต้องคักแลโต พิจารณาในโรงศาลแลอำเภอแขวงหัวเมืองกัคคี่ อย่าให้
 อุกมรณผู้ทรงสำนวนเรียกเอาคำวิธชาคำถามคำชี้ เหตุว่าชีพอ ฤา
 อปรณมว่าอย่าฟังเอา

อีกพนั้น พระเจ้าบดินทรคัง (พระมัยชาต) ฤาท้าวพระยา แล
 เสนาบดีผู้มียศดาศักดีนาสงแสนคำแสนกัคคี่ ฤาโสกผู้ใด ๆ ทอดความ
 ไซ้แก่ชีพอผู้มียศให้คองอธิกรณ ช่อว่าจาสุตรแล จะเอาชีพอคนนั้นเข้า
 มงคลการมิได้ แลฤาชีพรหมณ์ผู้นั้นต่อว่าจาสำนวนด้วยท้าวพระเสนา
 บดีผู้มียศดาศักดี ฤานาสงแสนคำแสน แลทวยราชวรฤกคณภทั้งหลาย
 ราชานุผู้ใด ๆ สงกัคคี่แก่ชีพอผู้ต่อสำนวนนั้นแล้ว ฤาชีพอผู้นั้นคำสำนวน

แลพิรุณในคดีฤชาชัคเป็นโจรลักทรัพย์กัก^๑ แทะ^๒พันคักด้วยไม้ด้วยสาก
 แทะสาคักมีเถิงตาย แลโคกระบือ ฤา^๓เปือกไก่ ฤา^๔ช้างม้าหมูแพะ แล
 ฤา^๕สรรพเครื่องเงินทองพัค^๖สิ่งใด ๆ ฤา^๗แพ้นักเจ้าของสนิงแล้วให้^๘ไหม
 ชี^๙พ่อพรหมณ^{๑๐}ผู้นั้นโดยทุนสินและไหมเอาเงินทองใช้ ท่านกล่าวว่า
 สินชี^{๑๑}พ่อเป็นสินทาน ชี^{๑๒}สินสัญญา^{๑๓}บาทเป็นไฟ เพราะโค^{๑๔}ด้วยของทานมี^{๑๕}พืง
 ให้^{๑๖}เอาเงินนั้นเป็นหลวงเข้าในไฟโกยพคลง แลไหมเอา^{๑๗}ราชการ^{๑๘}สิ่งใด
 กัก^{๑๙} ฤา^{๒๐}พระยาแลอริยภิกเสนามนตรี แล^{๒๑}หัวเมือง^{๒๒}อำเภอ^{๒๓}นาย^{๒๔}ที่ใด ๆ กัก^{๒๕}
 ขย่ำ^{๒๖}พืงไหมเอาเงินของ^{๒๗}ชี^{๒๘}พ่อพรหมณ^{๒๙}ผู้^{๓๐}พริค^{๓๑}คัก^{๓๒}แพ^{๓๓}สำนวน^{๓๔}เลย แลให้^{๓๕}
 ไหมเอา^{๓๖}ทอง^{๓๗}แดง^{๓๘}ตาม^{๓๙}ทุน^{๔๐}อัน^{๔๑}กล่าว^{๔๒}หา^{๔๓}แก่^{๔๔}กัน^{๔๕}นั้น แลให้^{๔๖}ตั้ง^{๔๗}ทุน^{๔๘}ซึ่ง^{๔๙}หา^{๕๐}แก่^{๕๑}
 กัน^{๕๒}ลง^{๕๓}ไหม^{๕๔}ตาม^{๕๕}บัน^{๕๖}ดาคัก^{๕๗}กิกินา ๓๖๐๐, ๒๔๐๐, ๓๒๐๐, ๑๕๐๐, ไหมเอา^{๕๘}เป็น
 เบี้ย^{๕๙}ก่อ^{๖๐}ทุน แลให้^{๖๑}ตั้ง^{๖๒}นาคัก^{๖๓}กิลิง เอา^{๖๔}โร^{๖๕}หะ^{๖๖}ธาค^{๖๗}ฝ่าย^{๖๘}แม่ ๗ ฝ่าย^{๖๙}พ่อ ๗ ผสม
 เข้า^{๗๐}กัน^{๗๑}เป็น ๑๕ ฤา^{๗๒}จิต^{๗๓}ทสมวาร รูป^{๗๔}ปรวานายา^{๗๕}ม^{๗๖}จึง^{๗๗}คุณ^{๗๘}คัก^{๗๙}กิกิน^{๘๐}นั้น^{๘๑}ทุก^{๘๒}ถาน
 เป็น^{๘๓}เบียด^{๘๔}ตน^{๘๕}ทุน ถึง^{๘๖}น^{๘๗}แล ๒๐๑๖๐๐, ๑๓๔๕๐๐, ๖๗๒๐๐, ๗๘๕๐๐, จึง^{๘๘}เอา^{๘๙}ทุน
 สิน^{๙๐}ขวก^{๙๑}เข้า^{๙๒}เอา^{๙๓}เบญจ^{๙๔}รูป^{๙๕}คุณ เอา ๒ หาร^{๙๖} ลัพ^{๙๗}เฬ^{๙๘}เอา^{๙๙}เป็น^{๑๐๐}ทอง^{๑๐๑}แดง^{๑๐๒}ส่วน^{๑๐๓}ทุน
 แล้ว^{๑๐๔}ตั้ง^{๑๐๕}คน^{๑๐๖}ส่วน^{๑๐๗}ทุน^{๑๐๘}นั้น^{๑๐๙}ลง เอา^{๑๑๐}นาว^{๑๑๑}หระ^{๑๑๒}คุณ^{๑๑๓}มา^{๑๑๔}คุณ แล้ว^{๑๑๕}เอา^{๑๑๖}โล^{๑๑๗}ตย^{๑๑๘} ๒ หาร^{๑๑๙}
 ลัพ^{๑๒๐}เฬ^{๑๒๑}เอา^{๑๒๒}เป็น^{๑๒๓}ทอง^{๑๒๔}แดง^{๑๒๕}สิน^{๑๒๖}ไหม ตั้ง^{๑๒๗}สิน^{๑๒๘}ไหม เอา ๒ หาร^{๑๒๙}ลัพ^{๑๓๐}เฬ^{๑๓๑}เอา^{๑๓๒}เป็น^{๑๓๓}ทอง^{๑๓๔}
 แแดง^{๑๓๕}ส่วน^{๑๓๖}พิ^{๑๓๗}ในย ตั้ง^{๑๓๘}ส่วน^{๑๓๙}พิ^{๑๔๐}ในย เอา ๒ หาร^{๑๔๑}ลัพ^{๑๔๒}เฬ^{๑๔๓}เอา^{๑๔๔}เป็น^{๑๔๕}ทอง^{๑๔๖}แดง^{๑๔๗}ส่วน^{๑๔๘}ลว^{๑๔๙}ค^{๑๕๐}หนิง
 ตั้ง^{๑๕๑}ส่วน^{๑๕๒}ลว^{๑๕๓}ค^{๑๕๔}หนิง^{๑๕๕}ลง^{๑๕๖}เอา ๒ หาร^{๑๕๗}ลัพ^{๑๕๘}เฬ^{๑๕๙}เอา^{๑๖๐}เป็น^{๑๖๑}ส่วน^{๑๖๒}ไม้^{๑๖๓}หวาย แล^{๑๖๔}คิริ^{๑๖๕}วิ^{๑๖๖}สม^{๑๖๗}ทั้ง^{๑๖๘}สิน
 ไหม^{๑๖๙}พิ^{๑๗๐}ในย^{๑๗๑}ค่า^{๑๗๒}ลว^{๑๗๓}ค^{๑๗๔}หนิง^{๑๗๕}ไม้^{๑๗๖}หวาย^{๑๗๗}ทั้ง^{๑๗๘}นี้^{๑๗๙}เอา^{๑๘๐}ไป^{๑๘๑}ท่ม^{๑๘๒}มหา^{๑๘๓}สม^{๑๘๔}ทุก^{๑๘๕}แล ขย่ำ^{๑๘๖}เอา^{๑๘๗}เป็น^{๑๘๘}
 หลวง^{๑๘๙}ทำ^{๑๙๐}ราช^{๑๙๑}การ แล^{๑๙๒}อย่า^{๑๙๓}เอา^{๑๙๔}เป็น^{๑๙๕}มา^{๑๙๖}ตรา^{๑๙๗}มา^{๑๙๘}ประ^{๑๙๙}โย^{๒๐๐}ชน์^{๒๐๑}เลย

อนึ่ง โสท พระเจ้ากล่าวด้วยพันธรวัว ฤๅกระษัตริย์พระยานาเหมิน
 พระหลวงวิศุสคมกรมการ แลหัวเมืองอำเภอนายที่ แลชนเหมินนา
 ๘๐๐, ๖๐๐, ๕๐๐, ๔๐๐, ลงถึงนา ๓๐๐, ๒๐๐, ๒๐, ๑๐ ไว้แลไพร่
 มีครัว แลนาไว้หนึ่งกัถิ ทอคืออิกรณไ้แก่ชีพ่อพรหมณ์ผู้มีพรตแลชี
 ผู้หาพรตมิได้กัถิ ฤๅทอไ้ว่าเป็นโรลักสัตว์พัคคูลิงของ โคกระบือ
 สรรพสัตว์น้อยใหญ่ ฤๅช้างม้าลกลาผลไม้กัถิข้อยกลับ หน่อไว้
 ลูกกัถิ ผู้มีศัคคิแลหาคัคคิมิได้ แลทวยราชย์ทั้งหลาย ฤๅเที
 พาลกล่าวโทษแก่ชีพ่อทั้งหลายว่าช้อยกัถิแลกัถิ แลไ้ทว่าให้แลมิให้กัถิ
 แลพ้องเจ้าชีพื่อนั้นโรงศาลให้ต้องวาจาโสทมลทิน แลชีพื่อนั้นมีพรต
 กัถิชนะแก่สำนวนแกโสทแลมรุษชน ฤๅนานาประเทศพิรุณแล้ว แล
 ชีพื่อนั้นมีพรตชนะสงคกัถิในสำนวน ฤๅว่าโสทแลสืบสองภาษาพิรุณวิ
 แล้วไ้ หรือให้ปรับไหมผู้นั้นโดยยศถาคัถิ กัถิน

แลพระเป็นเจ้ากล่าวด้วยพันธรวัว ดังนั้นอย่าให้เกรงกลัวว่าเป็นกระษัตริ
 พระยานาเหมินมียศถาคัถิ เปนอุทอมรงแลเปนแห่งญาติคิเกรงไ้ ว่า
 มีเงินทอง เมินหายศคัถิมิได้กัถิ ให้ลงโทษผู้นั้น โดยขนาดแล
 ฤๅคัถิด้วยหัวมกไม้ ไม้ ๕๐ ที่ แล้วให้คัถิสิน ฤๅให้ถอมกลาง
 เสวเรือนแห่งผู้ทอคืออิกรณไ้แก่ชีพื่อนั้นเสีย แลใหม่ผู้นั้นตามสาณทุ
 แห่งผู้นั้นโดยบันคาคัถิถิดานา ๓๐๐๐๐ ถ้อยลงถึง ๓๖๐๐ ไปถึงนา
 ๘๐๐ แล ๒๐ ไว้ไพร่มีครัวจนถึงไว้หนึ่งกัถิ ให้คัถินาผู้นั้นลง เอา
 โรหะทวาร ๑๔ คุณเปนทุนตั้งไว้ก่อนแล้ว เอาทุนสินบวก เอา ๕ คุณ

เอา ๒ หาร ลัพพ์เอาเงินคันทุนแล ทั้งนี้ คันทุนลงเอาเนาวหรรค ๘
 นี้คุณเล่า เอาโคโย ๒ หารลัพพ์เป็นเงินสินไหมแล ทั้งสินไหมเอา
 ๒ หารลัพพ์เป็นเงินพิไยลงเอา ๒ หารลัพพ์เป็นลวคหนึ่ง ทั้งลวคหนึ่ง
 ลงเอา ๒ หารลัพพ์เป็นส่วนฉมกไม้ไผ่แล ฯ

พระเป็นเจ้ากล่าวด้วยถวโรวว่าข้าพเจ้าพรหมณใช้มีศีล ข้าพเจ้าละตน ๆ
 องค์มหาพรหม เป็นอันเที่ยงแล ฤทธาครุเป็นที่พักนักเกิดใน
 ปฐมก่อน แลผู้มีโคโยเกรงนั้น ฤทธิ์ให้ลงโทษใหม่โดยขนาดแล
 ขัณฑ์นั้นเสียให้ออกจากมณฑลเมืองนั้น ให้ไปอยู่แผ่นดินอันฝ่ายสมท
 หนึ่งแล อย่าเกรงไว้ว่าท้าวพระยานาheimแลผู้เป็นนายมียศลาภกิจ
 เลย ด้วยผู้หนึ่งนั้นขัดแย้งข้าพเจ้า แลในเทวศาสตร์ แลผู้มีโคโยซึ่ง
 จะทักษิณาทานแก่ข้าพเจ้านั้นจึงคุณนั้น แลสินไหมนั้นให้แก่ข้าพเจ้าผู้ชนะ
 คักังสิน อย่าเอาไว้ใช้ราชการเป็นประโยชน์แก่อธิปัตย์ในเมืองนั้นเลย ฯ
 เมื่อจะใหม่ ให้ทำดังนี้ ครุใหม่โทษข้าพเจ้าให้แก่โคโย ด้วยประการ
 ดังนั้นแล ถ้ามีโคโยปากโคโยสเปนเยื่อให้แก่ข้าพเจ้าผู้หนึ่ง ๓๐ ถ้า
 ปรานี ๑๕ ทั้งนี้ เป็นแท้จริงแล ถ้าให้สินไหมแล้วก็ดี ค่าโคโย
 ปากสินแล้วก็ดีแล้วไซ้ ให้เอาส่วนปรายาจิตแก่ผู้พิรุณคณันด้วย
 โคโยแล้วให้ส่งให้แก่ข้าพเจ้าผู้หนึ่ง ให้สตาปรนายกพรยา ฤทธาครุโย
 ทำด้วยทองคำ ๑๐๐ สรเสณกนทลทองคำ ๑๐๐ หัวทองคำ ๑๐๐ ทา
 หลีขชนนคคามทองคำ ๑๐๐ ทินทั้งด้วยทองคำ ๑๐๐ ฤทธาครุภาณุม
 ด้วยเงิน ๑๐๐ เป็นเครื่องยกพรตส่งให้แก่ข้าพเจ้าผู้ชนะคณันแล ถ้าเมตตา
 ปรานี เสมอสิ่งแล ๒๕ ทั้งนี้เป็นแท้จริงแล ถาคกรบอ ฤทธาครุก็

แลวิวาทซึ่งตัวข้าพเจ้า ฤๅกล่าวหาว่าชายแลพาลพาโลให้ฟ้องว่าเป็นโจร
แลใส่โทษว่าข้าพเจ้าสมคบด้วย โสคกักขีพอตุกันก็ให้ไปลักพา
ฤๅผู้ใดทมนั้นพิรุณในสำนวน ใหมเงิน ๖ ค่าโคกระบือแพะ ฤๅ
ตัวเมียตัวผู้เอา ๔ แลค่าลวกหนึ่ง ๘ พิไธย ๘ ถ้าแพะพิไธย ๑๑ แล
ค่าลวกหนึ่ง ๖, ๒ ส่งให้แก่ข้าพเจ้าผู้สงคักจนสิ้น อย่าเอาเข้าพระคลัง
จ่ายราชการหลวง เอาเลยงาตามาแห่งเจ้าเมืองแลกรมการผู้เป็น
เจ้ากรมเลย เหตุว่าตนแลสินไหมพิไธยทั้งนั้นไว้ด้วยไว้ด้วยข้าพเจ้า
ผู้นั้น แลถ้าเจ้ากรมชยคักเจ้าเมืองเอาไว้ ชื่อสินสุญาบาทพิไธยของไฟ
ผู้นั้นฉิบหายแล ถ้าหมักตัวใหม่ ๓, ๒ อาญา ๑๑ ลวกหนึ่ง ๖, ๒
แลค่าหมักนั้นเอาถึงสินไหม ถ้าแลตัวเมียใหม่ ๖, ๒ ค่าหมักถึงสินไหม
แลค่าอาญาพิไธย ๑๑ ลวกหนึ่ง ๖, ๒ ถ้านักต่อไก่ชนเขี่ยท่านสินไหม
๖, ๒ ค่าทุนถึงสินไหมแลอาญาพิไธย ๑๑ ลวกหนึ่งทุกหนึ่งหมแล ถ้านัก
ชเลยไก่พนเขี่ยพนใหม่ ๓, ๒ ค่าทุนถึงสินไหมอาญา พิไธยทุกกัน
ฤๅอัยกะทุหนอไว้ลูกคักใหม่ ๓, ๒ อาญาพิไธย ๑๑ ลวกหนึ่ง ๖, ๒
คังนั้น พระเป็นเจ้ากล่าวขัณธุร คังนั้น เป็นเที่ยงแล ถ้าพราหมณ์
ชนะในสำนวนให้เอาเงินค่าสินไหมพิไธยทนสินส่งให้แก่ข้าพเจ้าผู้สงคัก ถิ่น
โสคตีสองภาษาชนะใหม่เอาทองแดงค่าพิไธย ลวกหนึ่งก็ แลทุน
สินภาษี สินไหมก็คักเอาท่มในสมุทแล

อนึ่งพราหมณ์ข้าพเจ้าผู้มีพรทกัก ให้เอาค่าปรญาจิกแลสิงณะ ๑๐๐
ฤๅทองคำคังนั้น เน้นข้าพเจ้าหาสุตาทานสังวาลย์มิได้ กัก บុตวลูกหลาน
วงษาคระกุลข้าพเจ้าอันมิได้สุตาคักสังวาลย์แลอยู่แก่ทศอุวาษา พระเป็น

เจ้าประหยดใช้ให้ใหม่คุณมีพรตแล เอาค่าปรายาจิตด้วยแลสิ่ง
๑๐๐ ถ้าปรานีเอา ๒๕ เป็นทองคำทั้งนั้น ฤ็พระเป็นเจ้ากล่าวบัณช
กัณษบุคคลทั้งหลาย แลท้าวพระยาเสนาบดีที่มณฑลทวยราษฎร์ทั้งหลาย
อย่าสงสัยเลย

อนึ่งโสภ สมเด็จพระเป็นเจ้าอยู่หัว กล่าวบัณชว่า มาตรา
หนึ่งโสภ ฤ็ชีพอพรหมณ์ทั้งหลาย ฤ็บุคคลโสภผู้ใด ๆ ใน ๑๒ ภาษา
กัถิ วิวาทแก่กัน แลทำหนังสือร้องแก่เสนาบดีให้พิจารณาช่วยเรียก
เอาทุนส่งให้แก่เจ้าของ แลไปร้องในกรมใด ๆ กัถิ แลเจ้าของคนนั้น
ให้สกุวำมร เจ้ากรมช่วยเรียกสกุสิ่งของเงินทองรูปพรรณแลม้า
ช้างโคกระบือข้าหญิงชายส่งให้ กัถิ เจ้ากรมยังค้ำไว้ทูลำมรหมาย
ลิกขิตไปถึงผู้จำเลย แลเกาะมาพิจารณา ให้ส่งรูปพรรณทาสหญิงชาย
เงินตราช้างม้าโคกระบือสัตว์อาวุธขึ้นน้อยใหญ่ เครื่องเงินเครื่องทอง
เครื่องนากกัถิ แลให้ส่งชายหญิงพวกเพื่อนมากน้อยเท่าใด ๆ กัถิ
แลโสภชีพอผู้เป็นจำเลย รัชโชนไวแล้ว แลลิกขิตมาถึงทูลำมร
เจ้ากรมในสองวันสามวันกัถิ ว่ามิได้อยู่ด้วยมิได้เอาไว้กัถิ แลโสภ
หญิงชายผู้ใด ๆ แลชีพอจำเลยออกมาว่าจะส่งมิได้ใช้ แลทูลำมร
เจ้ากรมผู้นั้นเอาลิกขิตแห่งจำเลยผู้ออกมา เอาเจรจาด้วยผู้ตักทิกคั
ให้ว่ากล่าวทั้งนี้ ผู้ตักทิกว่ากล่าวทักทักว่า ให้โทษชักนำเอาสรรพเครื่อง
สิ่งของแล ฤ็ชายหญิงพวกเพื่อนซึ่งจำเลยแปลเสียทั้งนั้น พึงเอา
ทานขนแก่โทษไว้ก่อน ให้โทษชักนำผู้คุมไปเอามาพิจารณาตามคดีเกม

แลให้จำเลยออกมาแจ้งกิตติคุณชิต ซึ่งจำเลยบอกมาแก้ว่าท้าว
เจ้ากรมนั้น

อนึ่งโสท ส่วนสินของทั้งนั้น ฤ็พวกเพื่อนชายหญิงแลลูกเมีย
ข้าคนญาติหลานหลิน เสมียนฆ่าไพร่ คนักแลสหาย ซึ่งจำเลยแปลเสีย
แล้วแล ฤ็โจทก์เจ้าทุกชักนำเอาได้ ในกำหนด ยังมีพันในวิจารณ์
ก่อน เจ้าทุกชักนำท้าวกรมผู้คุมไปพบสรรพสิ่งของชายหญิงซึ่งจำเลย
แปลทั้งนั้นแล ถ้าได้ฤ็รูปพรรณกำไลขันทูกี้ ฤ็ได้ข้อมันมาแต่
เรือนลูกหลานญาติชิตห่างเสมียนหัวไพร่กี้ ฟังพิจารณาว่าหญิงชายนั้น
สมควรร่วมกิดด้วยจำเลยคนนั้นแล ให้ไหม้ผู้เอาสิ่งของไว้นั้นถึงทนต์
ฟ้องแก้จำเลย แลเอาหญิงชายจำเลยคนนั้นเป็นพริฐข้อหนึ่ง แลเห็น
พิภักเอาสรรพของโจทก์ไว้แน่นแลให้ประทวย ๑๕ ที่ ให้ปรับจำเลยผู้นั้น
ถึงทนต์กล่าวฟ้องเท่าผู้รับของฝากไว้นั้นแล ดังนี้ ถ้าโจทก์กระลาการ
ผู้คุมไปจับได้ สิ่งของสรรพสิ่งใด ๆ ในเรือนจำเลย ๆ เอาไว้เองใช้ เอา
เป็นควพิภักสินโจทก์ไว้แน่นแล ฟังปรับเท่าทนต์โจทก์ล่านั้น แลยกทนต์
ถึงหนึ่งไว้เป็นส่วนโจทก์ก่อน ถึงหนึ่งนั้นปรับเอาขอหนึ่งเป็นอาชญา
แลค่านับแลไหม้รอบค่านับเป็นส่วนผู้คุม แลทนต์ถึงซึ่งตั้งเป็นอาชญา
คงแก้โจทก์แล้ว แลให้เบิกเสียอย่าว่าคดีนั้นเสียไป

อนึ่งโสท โจทก์ชักนำผู้คุมกระลาการไปเกาะไค้ชายหญิง ฤ็โสท
พราหมณ์ผู้เป็นพวกเพื่อนแห่งจำเลยสมคบทำร้าย แลจำเลยแปลเสีย
โจทก์นำเกาะไค้ ตามรับสมฟ้องคำโจทก์ ให้เอาผู้นั้นเป็นเจ้าใจร่วม

ให้ส่งคุณเคียวแล ถ้าให้ส่งจำเลยแปลมาให้เอาทานบนแก่จำเลย แลให้
โทษชักนำเอา ถ้าชักนำผู้คุมตลาดการเกาะไต่ตัวผู้ช่วยค่าช่วยตีทำร้าย
จำเลยนั้นได้ แลชักถามผู้ช่วยทำร้ายมิรับให้ ๓๐ ที่จึงชักถามให้
ยื่นคำ ถ้ารับเป็นคำสองแผนแล ให้ปรับทวย ๒๕ ที่แล้ว ใน ๓ วัน
ถ้ารับจริง ให้ยื่นคำหลังร่วมด้วยจำเลย ถ้ารับว่าเอาสรรพสิ่งของ
อันใด ๆ ไว้ด้วย ถ้าผู้สมคยร่วมรื้อนั้น เป็นทกเคียวจำเลยเป็นแท้จริง
ถ้าผิดแผนแล ถ้าให้ปรับผู้สมคยร่วมรื้อนั้น ๑๕ ถ้ารับว่าตีชกถัดของ
คยค้อยด้วยอาวุธฟันฟกชำค้ำเป็นสาหัส ใหม่งจำเลย แลให้ตัดปาก
ถ้าคำถัดเมียท่าน ถ้าพราหมณ์ชื้อพ่อทั้งหลายให้ตัดกินสินมือผู้สมคย
ร่วมรื้อด้วยจำเลยนั้น ถ้าแปลปากสินมือผู้ร่วมคิตด้วยจำเลย ใหมเป็น
ทองแดงคิกเป็นเงิน คั้งนั้น ให้ตั้งจตุรโสท ๔ เอาเบญจสิกขวิห
คุณที่หนึ่งตราไว้ แล้วตั้งจตุรมูลทวาร ๓ เอาเบญจสิขีสรเลียง ๕ คน
ใหมเป็นเงิน ๑๕ ภูกันให้ตั้ง ๑๕ ลงเอาขิวโธษ ๆ ทารลัพท์เอาเป็นส่วน
ปรารจิต ๗ ภูกัน ส่งให้แก่ชื้อพ่อผู้ โทพพราหมณ์นั้นคนนั้นเป็นเจ้าทุก
นั้นแล

อนึ่งโสท คือชื้อพ่พราหมณ์นั้นเป็นจำเลยสมคยก็คิ ถ้ารับ
เป็นสัจจนี้ ให้ใหม่เอาทองแดงท่มลง อย่าเอาจ่ายราชการเขาเป็น
อาคมาประโยชน์เขาเข้าในโกษฐพระคลังหลวงเลย

ศรีศุภมัศกฤทวิโร ๑๒๑๙ ศกวัน ๔๖๕ คำ ประกอบด้วยตีรวาร
คิถิ ๓ มิจุลศักราช ๖๕๙ ระกานพศก ^(๑) สมเด็จพระพุทธเจ้า

(๑) ประกาศลงทุกทั้งมหาดักราชแลจุลศักราช แต่เป็นครั้งพระร่วงสุโขไทย

อยู่หัว สมเด็จพระคณาจารย์ รามายิต์ นักการพระศรีรัตนมหาธาตุ
ไตรรัตน์ปราสาท โดยทักษิณพระราชมณเฑียร ตรัสด้วยสมณ
ทั้งหลายขึ้นมาแต่เมืองศรีธรรมราช ทำฎีกาให้ขุนพิพัฒน์ราชโกษา
ปลัด เจ้าขุนหลวงพระคลังศรีราชโกษาธิบดี ถวายบังคมกราบทูลพระ
กรุณา แต่พระบาทสมเด็จพระพุทธเจ้าอยู่หัว ว่าชนมุลนาย
ขึ้นออกไปทำราชการในเมืองนครศรีธรรมราชก็ดี ชนมุลนายที่อำเภอ
สิริร้อยอายุทันแขวงจังหวัด ขึ้นแก่เมืองนครศรีธรรมราชก็ดี มีลูกเมีย
พรรคพวก ข้าพระพุทธเจ้า (๓) ชมนมทั้งหลาย แลมีคดีเบียดเบียน
ไรรู้พิพาทกันอยู่ ณ ที่เล่นทุบาย แลหัวเมืองอำเภอแลกรมใดๆ แลเอา
ตัวลูกเมียพรรคพวกข้าพระพุทธเจ้าไปพิจารณาในโรงศาล ได้ถามเรียก
เอาเงินค่าเกาะเชิงประกัน ค่าส่งสำนวนค่านายาญชี ค่าดูชาค่านัย
อาญา แลหัวสมุทการเชิงเรือน ค่านันดินหัวสวน แลลูกเมีย
พรรคพวกตัวข้าพระพุทธเจ้าทั้งหลายผู้เป็นชมนมแลผู้พ่อทั้งหลาย ผู้มี
ยศศักดิ์ทายศศักดิ์ก็มีได้ ให้เสียวิบัติกรรมเนียมพระพุทธเจ้า คดี
ทั้งนี้ ข้าพระพุทธเจ้าขอกราบทูลพระกรุณาให้ทรงพระกรุณา
สมเด็จพระคณาจารย์ รามายิต์ นักการพระศรีรัตนมหาธาตุ
มีพระราชโองการ ตรัสแก่ขุนพิพัฒน์ โกษา ให้แต่งพระกำหนดแล
พระธรรมสาตรา ให้แก่ข้าพราหมณ์ทั้งหลาย ว่าซึ่งลูกเมียพรรคพวก
ผู้พ่อพราหมณ์ทั้งหลาย มีคดีสิ่งใด แลเบียดเบียนสร้างบ้านแลสวนเรียก
ไรรู้ พิพาทกันอยู่ที่ใด ค่ายใด หัวเมืองใด ณ ที่เล่นทุบายบ้านที่

(๓) คำว่า ข้าพระพุทธเจ้าตอนนี้หมายความว่า คนพวกข้าพระ

กรมใดๆ แลขุนมูลนายอันออกไปทำราชการก็ดี แลพระยานคร
ผู้รั้ง กรมการสัศคัมหากไทย แลขุนมูลนายอำเภอภูคาช อำมร
ผู้ทรงสำนวนในนครธรรมราชก็ดี แลเกาะกุมลูกเมียแลพรรคพวก
ชุมนุมชื้อพวาทมณฑลหลายมาพิจารณา เรียกเอาเงินทองคำเกาะเชิง
ประกันค่าถามค่าทรงสำนวนค่าน่าชาญชื้อ คำนับฤชาอาชญาอากรเงิน
เรือน หิวสมคค์้อยคค์วย มั่นกินหิวสวนแลลูกเมียพรรคพวกชุมนุม
แลชื้อพวาทมณฑลหลาย ให้เสียวิคกรรมเนียมเสียไปภายนำเล่านั้น
มิชอบ แต่่นไปภายนำ เหตุว่าสิ่งของชื้อพวาทมณฑลชุมนุมได้เพื่อ
เหิงอโคปรถมผลทานชื้อว่าสิน นัจสุญาทิยาท อย่าฟังเอาเข้าใน
พระโกฐนัพระคลังของหลวงจ่ายราชการเลย เลียงอาตมาประโยชน์
เองเลย แลทรงพระกรุณา มีพระราชโองการ ให้ขุนพิพัฒน์ราชโกษา
แลมหาราชครูแต่งพระกำหนด แลพระธรรมสาครให้แก่ชุมนุมชื้อ
พวาทมณฑลหลาย ตามอิตตะพระยาพิ คัมภีร์พระธรรมสาคร แล
สมเด็จพะพุทธเจ้าอยู่หัวทรงพระกรุณา มีพระราชโองการตรัส
ต่อหน้าขุนไครโลก เหมินขทาทรรยก เหมินสักขิฤทธิ เหมินราชบาล
แลหัวพันนายแวงอันนั่งเฝ้า สมเด็จพะบาทแห่งนั้น

อนึ่งโสค สมเด็จพะพุทธเจ้าอยู่หัว องค์นารายณ์ รามายันคิ
ทรงพระกรุณาโปรด ให้นายตำรวจคนในจักเอาชาวส่วยชาวขางชาย
หญิง ๒๐๐ ให้พทานพญาโกษาเอาออกมาไว้เป็นข้าพระรักษาสถานพระ
อิศวรนารายณ์เทวารย แลมอบให้แก่พระธรรมราช แลออกพระศรีราช
โกเบนทร์คุมไว้ ถือบเครื่องพระทาน สำหรับพิณถวายพระราชกุศล แล

ทรงพระกรุณาว่า มาหาศบโตนักการข้าทาสไพร่พลวงกรมการ
ไพร่สินยานพลเมืองเสมียนแลผู้มียศถาคักกิ ลูกชนหัวเมืองแลไพร่ข้า
ส่วยสองกอง แลไพร่ชาวซางชาวอาสา ดำรงชาววังน้ำอาบน้ำสง
ทั้งสิบสองสั้มักพัน แลไพร่พทสาค จีนแขกไทยฝรั่ง วิลันตานานา
ประเทศกัก คือแม่จัวพ่อจัว ข้าส่วยแลอาสาแขก ไทยบโตนักการ
ต่าง ๆ ภาษากัก ไพร่สั้มักพัน ซึ่งเรากล่าวมาทั้งนี้ เข้ามาสมรส
ด้วยพ่อจัวแม่จัว ข้าพระอิศวรณารายนชีพอพรามหมณทั้งหลายกัก มี
ลูกชายหญิงถึง ๓๐ คน ยันให้แก่แม่จัวพ่อจัวข้าพระพทสาค ข้าส่วย
สองกอง ชาวอาสา บโตนักการจีนแขกไทยไพร่สั้มักพัน ผู้มี
ยศถาคักกิ ลูกชนหัวเมืองเสมียนอาสา ดำรงชาววังน้ำอาบน้ำสง
ซึ่งเรากล่าวมาทั้งนี้ แต่ละคนหนึ่ง ถ้ามีถึง ๓๐ คนอย่าให้แบ่งยันไปเลย
ให้คงแก่ข้าพระอิศวรณารายนชีพอพรามหมณตามเดิมตามสมัย แม่จัว
พ่อจัว ฝ่ายข้าอิศวรณารายนเกิด

อนึ่งโสด ฤาพ่อจัวแม่จัวเดิมชีพอพรามหมณออกไปสมรสด้วยผู้มี
ยศถาคักกิ ลูกชนหัวเมืองเสมียน ไพร่เลวแลไพร่ข้าส่วย ชาวซาง
ชาวอาสา ไพร่บโตนักการ ข้าพระพทสาค ดำรงชาววังน้ำอาบน้ำสง
แลจีนแขกไทยฝรั่งวิลันตานานาประเทศกัก ไพร่สั้มักพันแลถ้าเกิด
ลูกชายหญิงเท่าใด ๆ ให้แบ่งยันแต่ละคนหนึ่ง แลถ้ามีถึง ๓๐ คนมิให้
แบ่งยัน ทำประการซึ่งเรากล่าวมาตั้งแต่ก่อนดังนี้เกิด

อนึ่งโสดมาตราหนึ่ง พระพุทธเจ้าอยู่หัว บัณฑิตตรัสว่า จีนแขก
ไทยผู้มีใหญ่พระพลวงกรมการผู้ใด ๆ กัก นานาประเทศกัก เกิดวิวาท

ด้วยข้าพเจ้าพรหมณ์ แลทูลของข้าพเจ้าไม่ค่อนกันอิฐ สืบด้วยอาชญา
 เหล็กอันมีคมหาคมมิได้กัก ทำร้ายผลักรวนทรุลาในกลางถนน
 หนทาง ท่านชุมนุมในบ้านบนเรือน ให้ผ้าโพกหัวตกลังวาลขาดหยาบ
 กัก ทำให้หัวแตกใช้ ให้ไหมเอาสุวรรณกลัดเกล้า ทักกันสังวาลย์
 ทอง หัวทอง ผ้าภาษาพัตถะสิงณ ๓๐๐ แลถ้าโลหิตตกให้ชุกหลุม
 ฤก ๔ กว้าง ๔ ไหมเอาทองนพคุณใส่ที่โลหิตตกลงจงเต็ม แลถ้า
 มิได้ ให้พลัดลงหลุมเมืองนั้น ลวดเงิน ๘ รอย ลวดทอง ๘ รอย บุษบา
 เทพตาพหนึ่ง จิงฟันไภยโทษ สังเวชโลหิตอาทวักในเมื่อนั้นแล
 พระเพ็ชรณกรรม อย่าพึงสงสัยเลย

อนึ่งได้ สมเด็จพระพุทธเจ้าอยู่หัว บัญชาว่า มาตราหนึ่ง
 ญาติพ่อพรหมณ์ทั้งหลายผู้ใด ๆ พรหมณ์ ผู้มียศถาศักดิ์หายศถาศักดิ์
 มิได้ กัก แลอยู่ในเกียนพรตกัก มิได้เป็นเกียนพรต ก็อะวันนอยดา
 กัก วันอันนวยรกกัก แลมิได้เป็นวันนอยนอยดากัก มิได้เป็นวันกันนวยรกกัก
 แลไทยผู้ใดหาความใส่โทษกัก ต้องตราให้ส่งพิจารณาแลเรียกเอาเงิน
 ของค่าเกาะเชิงประกันค่าถามค่าทรงสำนวน ฤชาธรรมเนียมแก่บุตร
 ภริยาทาสชายหญิงอันมิได้เป็นเดิมข้าพเจ้าพรหมณ์กัก ครั้นเป็นทาสอยู่ณ
 บนเรือนข้าพเจ้าพรหมณ์ใช้ เหมือนข้าพเจ้าพรหมณ์ ผู้นั้นเป็นอุปจาก
 เรียกเอาแก่บุตรชายหญิงทาสลูกเมียแห่งข้าพเจ้าพรหมณ์ผู้นั้น ท่านว่า
 อยู่กลางเรือนแห่งข้าพเจ้าพรหมณ์ ขอสัญญาบาทสินของข้าพเจ้าพรหมณ์
 คุงเคี้ยว แลว่าเป็นแต่หลานลูกแต่ข้าพเจ้าพรหมณ์ผู้นั้นใช้ ท่านว่าเพศ
 แห่งข้าพเจ้าพรหมณ์คุงเคี้ยว อย่าพึงเอาค่าฤชาธรรมเนียมสิ่งใด ๆ เลย

อนึ่งถ้าเมื่อนั้นไทยมิใช่เดิมลกพรหมณ์ก็ ท่านว่าเพิ่นปรคิพรนพิช
หว่านลง ท่านว่าหญิงผู้นั้นพรหมณ์มณี เอาค่าฤชาธรรมเนียมมิได้
ถูกเคียวลูกพรหมณ์แล เหตุว่าเป็นเอกจิตอันเคียวตายต่างกันไต่
อย่าฟังเอาค่าฤชาธรรมเนียมอันใด ๆ ชั่ววันจตุฎยาบทผู้นั้นฉิบหายไป
เนียรทุกซ์แล

อนึ่งโสภสมเด็จพะพทเจ้าอยู่หัวฉะฉาว มาตราหนึ่ง ฤๅชี่
พ่อพรหมณ์ทั้งหลายมียศถาภักติหายศถาภักติมิได้ กัด แลฤๅบรม
กระษัตริย์พยานาเหมีนเจ้าเมืองนายที่นายชนอนอำเภอ ข้าหลวงพำมรง
ภคายผู้ใด ๆ ทำทวยศแก่ชี่พ่อพรหมณ์หาความใส่โทษว่าทำผิดสิ่งใด ๆ
ก็จะต้องพิจารณาไต่ถาม จะเรียกเอาคำนายาญชี่คำค่านัยอาญาคำถาม
คำชี่ทรงสำนวน ถ้าชี่พ่อพรหมณ์สัพสาสนแลบ้านไร่นาที่เล่นทวยศ
ที่ใดจะเรียกเขาสวน หัสนักคู่จอบคู่ควาย คำนัยมันดินหัวสวนเชิงเรือน
เป็นของหลวงเอาเข้าในพระโกฐพระคลัง จ่ายราชการไปเลี้ยงอาตมา
ประโยชน์มิได้เลย เหตุว่าชี่พ่อพรหมณ์ต่างสมเอง เป็นสินนัฎฎาบาท
ฤๅว่าสินไฟ เหตุว่าสร้างไต้ผลทวนเป็นปฐมอาชญาพึงให้เอา แลฤๅ
บรมกระษัตริย์ท้าวพระยานาเหมีน ขนมนายมนตร์พทมรงภคายผู้ทรง
สำนวน อำมาตย์หัวเมืองผู้ใด ๆ ทงนมพึงคำพระบัณฑูรทงน ฤๅ
นารายณ์เป็นพระเพลิงสังหารหัววินาศ แลเกิดอภัยโทษผู้นั้นไปเกิด
ยังเนียรทุกซ์ได้สิบสองอสงไขยชาติแล

อนึ่งโสภสมเด็จพะเจ้าอยู่หัวกล่าวฉะฉาวว่า มาตราหนึ่ง ฤๅชี่
พ่อพรหมณ์ผู้ใด ๆ มียศถาภักติหายศถาภักติมิได้ กัด ฤๅบรมกระ

ษัตราเมืองฉิบผู้ใหญ่ หัวเมือง เจ้ากรมอำเภอมนตรีนายที่ พทอำมร
ภคชัยผู้ใด ๆ จัปเอาชื่อพ่อพราหมณ์คนนั้นมาทรมศแก่โสคมัยศคักกิตา
ยศคักกิมิไ้ ฤาทยวราชผู้ใด ๆ ก็ดีแล พิจารณาว่าชื่อพ่อพราหมณ์
ผิดสิ่งใด จึงใหม่ชื่อพราหมณ์ผู้นั้นตามคุณารูปหนักเบาสองเท่าทุน
รอยโทษเช่นนั้นไซ้ร้ เอาแก่ผู้นั้นเอาเป็นทองแดงตามคักความ เอา
ทุนให้แก่โสคทำบุญกั้งไว้กั้ง เศษเหลือนั้นทุ่มลงสมุทแล อนึ่งโสค
ถ้าไ้จ้บเอาเงินพัคคูลินของชื่อพ่อพราหมณ์คนใด ๆ แลพาลพาโลว่ามี
ชื่อมิ้เจ้า มีชายคนแลลูกเมียทาสหญิงชายไว้ มีทำคอกเขี้ยกักดี แล
พิจารณาว่าแท้จริงไซ้ ให้ใหม่สองเท่าทุน เอาทองแดงส่งให้แก่ชื่อพ่อ
พราหมณ์ผู้นั้นเป็นอภัยมิกแก่ผู้นั้น เศษนอกนั้น ทำบุญถวายนารดแผ่
กุศลเจ้าไตรภพนั้นแล

อนึ่งโสคสมเด็จพะพุทธเจ้าอยู่หัวยัถฐวว่า มาตราหนึ่ง ฤาษรม
กระษัตราทั่วพระยานาเหมินขุนมนาย หัวเมืองอำเภอนายทนายบ้าน
แลมนตรเสนานายพทอำมรภคชัยผู้ใด ๆ ทำทรมศจำชื่อคาโยงแขวน
ทูลลากลักรวนแห่งชื่อพ่อพราหมณ์ ผู้มีพรตหาพรตมิไ้กักดี ให้ทำ
โทษแก่ผู้ทำทรมศนั้น ให้คักควยไม้ตระมกไม้ไผ่จงไ้ ๙๐ ทันแล้วให้
เอาเขี้ยกัษวผู้นั้นชนชาย่างไว้ ๓ วัน แลให้ผู้นั้นปรายาจิตให้แก่ชื่อพ่อ
พราหมณ์นั้นแลสิ่งณ ๓๐๐ แลเชิญเทพยดาพินหนึ่งจึงจะพินโยบโทษผู้
นั้นแล พระกรรวย่าสงไสยเลย ฯ แลพระยาโกษาธิบดีคำพระราชาโง
การแห่งนั้นค่อหน้าชนไตรโลก เหมินชทาทรยก เหมินลักคิฤทธิ เหมิน
ราชบาลแลหัวพินนายแขวง นึ่งเฝ้าสมเด็จพะบาทแห่งนั้นแล ฯ

๑ เขียนจบณวัน ๖ ๓๕ ๕ คำ ขบาลนักราชคค (จุลศักราช ๑๐๙๖) ๑

หนังสือพระครูพิเชษฐโหราจารย์ มาถึงขุนพรหมสัทธิวิชาติราช
ปโรหิตเลขขุนยศโสทรภณูริ ขุนวาสเทพ แลขุนศรีสวัสดิ์ใหม่ ขุน
พิศเวศ แลพราหมณ์ทั้งปวง ทวี่รู้ข่าวเหตุการณ์เข้าไปถึงกรุงศรีอยุธยา
ว่าการไสยสาตร์ พระราชพิธีแลขื่อพราหมณ์พระผู้เป็นเจ้า พิธี
กรรมสารทตามชาติตระกูลพราหมณ์สำหรับเมืองนครเวียงไทร ไม่มีอุป
ไชยะतिकอาจารซึ่งจะอุปถัมภ์ค้ำชูเป็นสัจเป็นธรรมมั่นคงหามิได้ มีแต่
ชาติแยกชีวิตรวมเหตอาคานพิริ แลเพลาพระตำราภพพระธรรมสาตร์พระ
ราชกำหนด ซึ่งจะบวชพรตกัน สังวารถาทาน แก่ท่านนาคธอนา
ทวี่พรตวาสฤกฤษพรตผูกแขน ก็สิ้นพรตนั้นก็กลายสายบุญเสียสิ้น
เป็นหมื่นอนันตนา จึงอุปถัมภ์ขุนมด้วยพระหลวงขุนหมื่น แลขื่อ
พ่อศรีเหล่าศรีชณะศรีตา เห็นพร้อมกันแล้วให้ขุนพรหมสัทธิชาติ ขุน
ยศ ขุนวาสเทพเอาหนังสือเรียนแต่ท่านปลัดเมืองให้แจ้ง ให้ท่าน
ช่วยทำนุกบารุงไหว้สาสนาพระผู้เป็นเจ้า ให้พราหมณ์ทั้งปวงถือการตาม
จารีตวารีชพราหมณ์ ให้ข้อยแก่สัจแก่ศีลพรตกันให้มั่นคงเสมอน้อย
ในกรุง ๑ จะทำมงคลการ แลการพระราชพิธีของพระผู้เป็นเจ้าให้จำ
เรณูศรีสวัสดิ์พิพัฒน์มงคลพระชนมสุขทุกประการ กันโดยศัตย์ไทย
แต่บพิตรแล ๑ พณ ๑ เจ้าท่านพระหลวงกรมการ อาณาประชาราษฎร
ทั้งปวงจงทั่ว ให้กรมปลัดเห็นแก่ฝ่ายไสยสาตร์ของพระผู้เป็นเจ้าการ
สำหรับสืบต่อไป ให้เอาเรียนแต่ ๑ พณ ๑ ให้ทราบ ทวี่ขุนศรีสวัสดิ์

ใหม่แต่ก่อนรักษาหอพระเทวบรรณอยู่ที่บ้านเรือน แลรักษาสถานพระ
 นารายณ์ด้วยขุนवासเทพ แลช่วยจัดแจงคู่อ่านหนังสือฝ่ายพระนารายณ์
 แลจัดแจงงานการสำหรับพระนารายณ์ แลฝ่ายงานพระอิศวรสถานพระ
 สยมภูวนารณนั้น ขุนยศเป็นเจ้าสถานจัดแจงทั้งสิ้น แต่สถานพระ
 วิจิเนศวร์ ขุนพรหมสุทธินาถเป็นเจ้าสถานจัดแจงการงานทั้งปวง แต่
 งานสำหรับเครื่องบูชาเข้าเฝ้าเข้าออกเครื่องทั้งปวงแลคู่อ่านหนังสือ ฝ่าย
 พิชานพระอิศวรนั้น เป็นพนักงานขุนยศจัดแจงทั้งสิ้น แลหอไว้พระ
 อิศวรนารายณ์นั้นมูไรยทั้งสี่รักษาอยู่ในขุนยศว่ากล่าว ในฝ่ายงานพระ
 อิศวรเป็นหัวชุมนุม ฯ ครั้นรับพระโศภณสถาน พระสยมภูวนาถ ซึ่ง
 จะทำการบูชาสักการะ พระกุมารนั้นเป็นการใหญ่ผู้อื่นทำไม่ได้ เป็น
 ชาติตระกูลพนักงานขุนพรหมสุทธินาถราชปโรหิตได้ทำการชำระสิ่ง
 เสกๆไปคือวาลโยกราศพระเป็นเจ้าหยดย้ายพระภักตร์ดังตามประตุ ให้
 พรเพื่อจะให้จำเรณูศรีสวัสดิ์พิพัฒน์มงคลกับไทยคัตวไทยแต่ยพิทธาณา
 ประชาราชภฏทั้งปวง ให้อยู่เย็นเป็นสุขให้บริบูรณ์ในแผ่นดิน แต่
 ขุนพิศเวกเป็นเอกในกรมเทวสารทริย มีราชการขึ้นชั้วข้างอ่านพิไชย
 ยาทรา เมอพบหัวค้ำเนินเข้าเฝ้า จึงได้รักษาวัดพระสิ่งหนึ่งสิ่งใด
 หามิได้ เมื่อจะขึ้นทรง ขุนยศจ่ายผ้าขาว ๕ ผืน เงินวัดจำสองบาท
 ได้แก่ครุพรหมสุทธินาถ แลขุนยศขุนจันปลัดรองรับพระแลกระทานมา
 ไว้ สถานกลางอีกสถานพระนารายณ์ ผู้เป็นเจ้าทำการชำระสิ่ง
 กัน ขุนवासเทพขุนเวศณภักดิ์ ขุนรัตนนารายณ์ ขุนเทพมุนี ขุนราช
 มุนี เป็นคู่อ่านหนังสืออยู่ในสถานพระนารายณ์ สถานพระวิจิเนก

พรหมสุทธีชาติโครักษา หอไว้พระนั้นมูไรทั้งสี่โครักษา ขุนยศโสธร
ขุนสมภู ขุนศรีสกลาเทหาเพ็ชร มีหน้าที่สำหรับทุกคน ขุนยศรักษาสถาน
พระสยามภูวนารถ

อนึ่งพิศนุราชพรหมธองค์ ไท ไทเป็นเจ้าชมรวาภิอารามหลวง
ท้าวพระยาให้ลงโทษ คลายโทษแล้ว แลให้เข้ามาหาพรหมณ์ผู้เฒ่า
ผู้แก่ ครูอาจารย์มีพรตอันแก่กว่านั้นให้ชุมนุมพรหมณ์สี่เหล่า นั้น
สังกตปราชิตยกพรตกันสังฆารชฎาทานให้ จึงจะชอยด้วยกิจพรหมณ์ จึง
จะเป็นการมงคลแล แลพระราชพิธีแก้ท้าวพระยาองค์นั้น บริสุทธิ
แก้ผู้ใดบวชพระเสวีในโลกลูกทั้งสาม สังฆาร ๓ เส้นรักษาอักษร ๓ ตัว
สังฆาร ๖ เส้นรักษาอักษร ๖ ตัว จน ๗, ๘, ๒๓, ๓๒, เส้น แลท้าว
จารย์ใส่สังฆารเองหาเกรงเจ้าไม่ แลกระทำพิธีสังกตให้ชุมนุม
พรหมณ์พร้อมกันกระทำโทษ ถอดสังฆารจนชักเกสาชักกุดทานเจ้าท้าว
ถอดประวิศ ดินเกสาให้นิราศสันโดษเสีย แลจะให้เข้ามาเป็นพรหมณ์
ทำการมงคลพิธีสังกตอีกเล่านั้น ไม่เป็นการมงคลในแผ่นดินแก้ท้าว
พระยาองค์นั้นเป็นอันขาดทีเดียว

อนึ่งพระธรรมศาสตร์ ว่าถ้าสันชาติสันตระกูลปะไวยะทิกอาจารย์
แล้วชุมนุมพร้อมกันเอาชาติตระกูลอันเข้ามายกพรตกันเห็นมั่นคงบริสุทธิ
แท้แล้ว ให้ทำการพิธีสำหรับแผ่นดินสืบต่อไป ผู้ใดชาติตระกูลใด
ให้เรียกชาติตระกูลนั้น อย่าให้แปลกปนกันเป็นหินชาติรัตนชาติ
จาริตวริชพรหมณ์ ๆ ที่ ๆ ก็ะพลอยเคร้าหมองมุนทิลเสียด้วย แล
จะไปสู่โทษอบายทุกข์เป็นอันแท้ ๆ

อนึ่งเชิญพระชนมบรมหงษ์นั้น มีในพระตำหรับเลี้ยงคุณเป็นอัน
 ยากนักหนา อภิเษกตั้งพระตะเบะพระเมรุอัครกันวันนั้นตก จึงจะยก
 พระผู้เป็นเจ้าขึ้นได้ คุณนั้นพอจะเขียนได้ แต่ว่ากระแสแรงอนเดียง
 คุณนั้นถูกซังนักหนา ถ้าผู้ใดมีบุญญา อุดล้าห์เพียรเขียนเล่าเรียน
 ให้รู้จักแจ้ง ในคัมภีร์ทุกสิ่งแลจงทำการพิณนี้ได้ แลกันโทยโทย
 อันตรายนั้นด้วย ให้คิดอ่านปฤกษากัน ผู้ใดสัจซอมันคงจะเป็นองค์
 พราหมณ์ได้ ให้จัดเข้ามาเล่าเรียน ถ้าผู้ใดไม่เอาชาติเอาตระกูล
 แลอย่าให้เข้ามาเลย ให้ท่านกรมพระปลัดเห็นแก่สำเนา ยกฝ่าย
 ไสยศาสตร์ชาติพราหมณ์ไว้ครึ่งหนึ่งก่อน ท่านก็จะได้ไชยพรพระอิศวร
 พระนารายณ์นั้นเอาเป็นทัพแก่ชีพราหมณ์ สยดต่อไป ในทุกวันนี้แลจะ
 เกิดศรีสวัสดิ์พิพัฒน์มงคลหาชนมสุขของทุกประการ ๑ พณ ๑ แลวันมา
 การสยไป ๑

เจ้าพนักงานหอสมุด